



ทดลองอ่าน

# กรมการสังคม สุดพึ่งพา

สุดพึ่งพา

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน



พิมพ์ครั้งที่ 1



ราตรีนิมิต



ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน



ทดลองอ่าน



ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก



|

ณ ภาวคีสุดฝั่งฟ้า

ราตรีนิมิต

|

“สัญญาได้มั๊ย” เขากระซิบเสียงสั้น “อยู่กับฉันตลอดไป สัญญาได้มั๊ย”

หญิงสาวไม่ได้ตอบในทันที เธอจ้องเขา พิธีกรรมร่องรอยแตกสลายในแวตตา  
ซึ่งสร้างแรงถ่วงรั้งกลางอกอย่างหนักหน่วง ก่อนขยับไหล่ขึ้นอีก คราวนี้ใช้นิ้วโป้ง  
ขีดคราบน้ำตา พร้อมรอยยิ้มอ่อนหวานที่มาพร้อมหวังอารมณ์อ่อนไหว

“ฉันจะอยู่กับนายเอง”

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เริ่มจากจุดแพรวเบาตอนนั้น

# คำนำ

หลังจากฝากฝังผลงานให้ผู้อ่านทุกท่านได้ประทับใจกันมาแล้วกับ 'ในม่านกาล' 'บุพเพภักตร์ร้อยลิต' และ 'นิรันดร์บรรจบ' นักเขียนสาวผู้มีสำนวนในการเล่าเรื่อง เป็นเอกลักษณ์อย่าง 'ราตรีนิมิต' ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับเรื่องราวความรัก ที่สุดแสนจะโรแมนติกร้ายของหนุ่มสาวที่เคยมีอดีตอันหวานชื่นร่วมกัน ก่อนจะกลายเป็นความขมขื่นเพียงชั่วข้ามคืนจนสร้างความปลอดภัยในใจทั้งคู่ตลอดหลายปีที่ผ่านมา

จากการพบกันครั้งแรกของ 'มาลาริน' และ 'กวิน' ที่ไม่ค่อยน่าประทับใจนัก แต่สถานการณ์กลับบีบบังคับให้ทั้งคู่ต้องมาผูกติดอยู่ด้วยกัน นำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งเกินแยกจาก แต่วันดีคืนดีหญิงสาวผู้เป็นดังทุกสิ่งอย่างของเขากลับหายหน้าไปโดยไม่แม้แต่จะบอกคำลา สร้างบาดแผลใหญ่ไว้ในใจของชายหนุ่มเนิ่นนานนับสิบปี และแล้วโชคชะตาก็พาทั้งคู่กลับมาพบกันอีกครั้ง กวินที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและแค้นเคืองหมายมาว่าจะต้องเอาคืนให้สาสมกับที่เธอเคยทำเอาไว้ ทว่าความใกล้ชิดที่เกิดขึ้นอีกครั้งทำให้เรื่องราวที่ฝังลึกในอดีตกลับถูกขุดขึ้นมาจนเผยความจริงที่ไม่เคยรับรู้มาก่อน

อะไรคือความลับที่เธอซุกซ่อนเอาไว้ เขาจะแก้แค้นได้ดังที่ตั้งใจไว้หรือไม่ และการพบกันอีกครั้งจะนำพาทั้งคู่ไปสู่จุดจบแบบใด มาร่วมเอาใจช่วยกับความรักรั้งนี้ของทั้งสองคนไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต  
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัติ

# นักเขียน

ราตรีนิมิตเป็นนามปากกาจากเรื่องราวส่วนใหญ่ที่ได้ระหว่างหลับฝัน เป็นเจ้าของสุนัขโกลเด้น รีทรีฟเวอร์ไม่ยอมแก่หนึ่งตัว และต้นไม้หลายสิบกระถาง พอใจกับการอยู่ท่ามกลางดนตรีกับศิลปะ มีเพลงนับร้อยที่หลงรัก และมีภาพวาดที่ชื่นชมมากมาย

หลังจากที่ 'ในม่านกาล' 'บุพเพร์ร้อยลิขิต' และ 'นิรันดร์บรรจบ' ได้ออกมาปรากฏตัวบนชั้นหนังสือ การเดินทางของราตรีนิมิตเองก็ยังคงดำเนินต่อไป เพื่อค้นหา เพื่อรู้เพื่อน เพื่อกลบฝัง เพื่อเยียวยา และเพื่อทำหลายต่อหลายอย่างต่อตนเองผ่านงานเขียน โดยปรารถนาให้นักอ่านเป็นดังเพื่อนร่วมทางที่ได้แบ่งปันเรื่องราวแก่กัน

ราตรีนิมิต



# แนะนำ ตัวละคร

มาลาริน บุษบัน

เจ้าของร้านกาแฟฟอร์บิตเดนคาเฟ่ บุคลิกดูเจียบขรึม และเหมือนมีเรื่องอยู่ในใจตลอดเวลา เป็นเสาหลักดูแลครอบครัว

กวิน ตันติณรงค์

บุตรชายคนโตของบ้านตันติณรงค์ หนุ่มลูกครึ่งผู้มีดวงตาสีเทาเป็นเอกลักษณ์ ดำรงตำแหน่งกรรมการบริษัทแห่งอิมมอร์ทอล กรุ๊ป

กীরติ ตันติณรงค์

น้องชายต่างมารดาของกวิน ชอบการวาดรูป เป็นลูกค้าประจำในร้านฟอร์บิตเดนคาเฟ่และแอบชอบมาลาริน

ประณต

อาของกวินและกীরติ อาศัยอยู่ในเมลเบิร์น เจ้าของคาเฟ่ที่มาลารินเคยทำงาน เป็นคนที่มาลารินเคารพและชื่นชมมาก

เด็กชายศรัณย์ บุษบัน

เด็กวัยสิบขวบผู้ได้ชื่อว่าเป็นบุตรชายของมาลาริน ชื่นชมผู้ใหญ่เฝ้าๆ เป็นพิเศษ



# บทนำ

ว่ากันว่า การแอบรักเป็นเรื่องขลาดเขลา และทำให้เรากลายเป็นคน  
โง่งม...

กิริติไม่เชื่อเช่นนั้น หรืออย่างน้อยก็ไม่เคยคิดว่าตนเป็นเช่นนั้น...  
กระทั่งระยะหลังมานี้

"ลาเต้ร้อนคะ"

เสียงเอ่ยพร้อมแก้วกาแฟถูกวางตรงหน้าเรียกสติของเขา กลับมาอย่าง  
รวดเร็ว และแม้ถ้อยคำนั้นจะไม่ได้นุ่มนวลอ่อนหวาน หากก็เพียงพอที่จะ  
ทำให้ใบหน้าคนฟังซบสีชมพูขึ้นจาง กิริติหันไปแก้กึ่งพึมพำขอขอบคุณคนพูด  
ผละฝ่ามืออีกครั้งเมื่อเธอยังรับค้ำก่อนผละออกไป

กระทั่งเหลือตนเองนั่งอยู่คนเดียวอีกครั้งนั้นแหละ เด็กหนุ่มจึงค่อย  
ก้มลงมองสมุดจดตรงหน้า ความว่างเปล่าถูกครอบครองด้วยลายเส้นดินสอ  
มากมาย หลากหลาย ล้วนแต่เป็นโครงร่างของหญิงสาวคนหนึ่ง... สูงเพรียว  
ในชุดกระโปรงสีหม่นและผ้ากันเปื้อนไร้วัดลาย ผมดำยาวถึงเอวถักเปีย  
ไว้อย่างหลวมๆ อยู่ตลอดเวลาที่กลับไม่เคยลู่ออกมาสักครั้ง และใบหน้า  
ของเธอ... ดวงตาเฉยชาคลุมเครือแวววาวลึกข้างใน จนดูคล้ายกำลัง

แบกสัมภาระแห่งความโศกเศร้า ซัดเซพเนจรจากดินแดนทรงจำร้างไว้  
อันเป็นปริศนาคุณั้น

มาลาริน...คือชื่ออันแสนบอบบางของเธอ และทั้งหมดที่เขารู้เกี่ยวกับ  
หญิงสาวผู้นี้ก็มีเพียงชื่อของเธอกับร้านกาแฟลึกลับนามฟอร์บิตเดนคาเฟ่  
แห่งนี้เท่านั้น

กิริติจำได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นในยามบ่ายอิมคริมชั้นไอฟน  
ตอนที่เขายากลองทำตัวเป็นเด็กหนุ่มหัวขบถหลังได้รับแรงกดดันจากแม่  
เรื่องอนาคตของตัวเอง ตี้อัน ชุ่นเคื่อง ทะยานพารธราคาแพงออกจากบ้าน  
อย่างไร้จุดหมายและจบลงด้วยการหลงทางกลางซอยแปลกตา เบื้องหน้า  
ร้านกาแฟเล็กๆ ซึ่งแทบจะหลบมิดชิดอยู่หลังพุ่มใบเขียวสดของต้นไม้  
ราวจะหลีกเร้นตัวตนจากโลกใบนี้

...เริ่มแรก กิริติตกหลุมรักกาแฟของเธอก่อน ลาเต้ซึ่งมักจะมาพร้อม  
ฟองนมโรเซ็ตตาของคุณมาลารินทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างรอบกายเธอซึ้งซาจน  
แทบจะหยุดนิ่ง เด็กหนุ่มใช้เวลาที่เหลือของวันนั้นนั่งละเลียดเครื่องดื่ม  
หลงลืมความขุ่นมัวซึ่งไม่รู้ว่าจะจางหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ มองฝนหยาดผ่าน  
กระจกสลับกับแมวอ้วนสีเทาบนเบาะพิเศษของมันโดยเฉพาะ ฟังเพลงแจ๊ซ  
ที่ไม่รู้จักกระทั่งเธอปิดร้าน...ก่อนจะกลับไปอีกครั้งในสองวันต่อมา และ  
สัปดาห์ต่อมา และต่อมา ซ้ำแล้วซ้ำอีก กว่าที่รู้ว่า สายตาของเขาก็ลอบ  
ติดตามหญิงสาวผู้ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่หลังเครื่องทำกาแฟและดูแลต้นไม้  
ที่ไม่มีวันนับได้หมดเหล่านั้นไปแล้ว

เมื่อมองจากภายนอก ดูอย่างไร้เจ้าของร้านกาแฟซึ่งคะเนอายุราว  
ยี่สิบเศษๆ (กิริติตัดสินเอาจากใบหน้าซึ่งแทบจะไร้ริ้วรอยแม้เพียงนิดนั้น)  
กับเขาที่เป็นเพียงนักศึกษามหาวิทยาลัยก็มีช่องว่างอยู่มากโข แต่มันก็มี  
ความรู้สึกเชื่อมโยงอันยากจะอธิบาย ในตอนที่เขามองลายฟองบนกาแฟ  
ของตนแล้ววาบหวามในใจ ยามตระหนักลึกลง ว่าลวดลายตรงหน้าคือสิ่งที่

เธอสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อเขา เป็นกาแพที่เธอทำขึ้นเพื่อเขาเพียงคนเดียว

เพื่อเจอไปหน่อย กิรติรู้ดี แต่นี่คือหลักฐานพยานของความสัมพันธ์  
ซึ่งบางเบายิ่งกว่าไควันเหนือแก้วระหว่างทั้งสอง เท่าที่คนแอบรักคนหนึ่ง  
จะเก็บสะสมได้นี่นา...

เมี้ยว...

แมวอ้วนบนเบาะส่งเสียงครางขึ้นเบาๆ ปรี๊ดตาห่างว่วงว่วง ก่อนพลิก  
ทำนอน กระหวัดเรียกสติของชายหนุ่มกลับมาอย่างปัจจุบัน ตอนทีลมหอบใหญ่  
พัดฝนเม็ดแรกกระทบกระจกพอดี

"วันนี้กาแพขมไปหรือเปล่าคะ"

เสียงคุ้นเคยตรงหน้าเรียกให้ชายหนุ่มรีบปิดสมุดวาดภาพอย่างรวดเร็ว  
มาลารินยื่นเยื้องเขาไปไม่เท่าไร เธอเพิ่งเก็บโต๊ะของลูกค้ำ  
กลุ่มสุดท้ายเสร็จจึงหันมาทักทายเมื่อเหลือแค่เขาในบ้าน

"ไม่เลยครับ" กิรติหน้าแดง "อร่อยเหมือนเดิมเลย"

หญิงสาวก็ยิ้มบางให้กับคำขมนั้น บอกไม่ได้ว่ากำลังพอใจหรือแค่รับ  
ตามมารยาท เธอเบนสายตาออกไปยังสายฝนด้านนอกซึ่งเริ่มตกหนักขึ้น  
พร้อมเสียงฟ้าผ่าจิ้งหะฉั่นๆ จากที่ไหนสักแห่ง ขณะเอ่ยเสียงอ่อนจางคล้าย  
กระซิบกับตัวเอง

"จำได้ว่าวันแรกที่คุณตีมาที่ร้านฝนก็ตก"

คนฟังเริ่มวูบไปหัวในหัวใจ ระวังเร็วจนไม่อาจเก็บซ่อนความตื่นเต้น  
ได้กับหัวข้อสนทนาอันปุบปับ

"ใช่ครับ น่าจะเป็นช่วงนี้ของปีที่แล้วพอดี"

"พี่จำได้...วันนั้นคุณตีเป็นลูกค้ำคนเดียวของร้านค่ะ" มาลารินเดินไปห่าง  
จากกระถางฟอร์เกตมีนอตบนโต๊ะออก ก่อนหันกลับมาหาเขาอีกครั้ง "ถ้า  
คุณตีไม่เข้ามา วันนั้นทั้งวันคงไม่มีลูกค้ำเลย สงสัยวันนี้เราคงต้องติดฝนกัน  
เหมือนวันนั้นแล้วละคะ...น้ำเปล่ามั๊ยคะ"

กิริติไม่ได้ตอบรับเพราะมัวแต่ตื่นตันปนวาทหวนใจกับคำพูดของเธออยู่ ความรู้สึกที่ว่าเขามีตัวตนอยู่ในลึกลับเสียวความทรงจำของมาลารินทำให้เด็กหนุ่มเต็มตื่น รวาระอองโอบางเบาซึ่งค่อยๆ เพิ่มน้ำหนักขึ้นทีละน้อย ดวงตาคมติดตามร่างเพรียวระหงหน้าใสแก้วอย่างเป็นสุขอยู่ในสงบเงียบระหว่างทั้งสอง

"ความจริงวันนี้ผมนัดพี่ชายให้มาลองตีหมากแพที่ร้านนี้ดูครับ ายนั้นเค้าเป็นคอกาแฟ ตั้งแต่กลับไทยก็ยังไม่มีที่ไหนถูกใจสักร้าน" ว่าพลางจิบลาเต้ของตนบ้าง รสละมุนของนมสดเจือเมล็ดคาแฟคั่วขมอบอุ่นถูกมิตรรวมกันผ่านลำคอ "แต่ฝนตกหนักขนาดนี้ คงจะไม่..."

กิริติชะงักคำพูดเมื่อเห็นเงาร่างสูงในชุดสูทสีดำกำลังก้าวร่มผ่านม่านสายฝนเข้ามายังสวนหน้าร้าน ทิมที่บิท่ามกลางเงาไม้เปียกปอนสลัวมัวราวภาพวาด และทันทีที่เขาผลักประตูเปิด เสียงกรังกรังของกระดิ่งต้อนรับก็สะท้อนแว่วพร้อมฟ้าซึ่งกระหึ่มก้อง แสงวาววาบเกี้ยวกราดขึ้นอีกครั้งพอดี

"อ้าว พี่วิน นึกว่าจะไม่มาแล้วซะอีกฮะ..."

เพลิง!!

ฉับพลัน โดยไม่มีใครตั้งตัวด้วยซ้ำ แก้วที่เพ็งจะบรรจุน้ำจมนเต็มก็ร่วงหล่น แตกกระจายทันที

กิริติหันกลับไปหามาลารินด้วยความเป็นห่วงก่อนจะถูกความพิศวงประดังประเด เมื่อหญิงสาวผู้มักจะมีท่าทีเฉยชากลับมีสีหน้าซีดเผือด ดวงตาที่สาดสะท้อนเพียงความโศกกลับคล้ายจะค่อยๆ แตกร้าวไม่ต่างกับแก้วของเธอ ขาเรียวได้กระโปรงสีทึบก้าวถอยหลัง และราวกับหญิงสาวจะลืมหายใจไปชั่วขณะ จังหวะต่อมาเธอก็จะสะท้อนขึ้นมาเฮือกใหญ่...ก่อนจะนิ่งค้างอยู่เช่นนั้นราวถูกสาป

ผู้มาใหม่จับต้องเจ้าของร้านกับทุกท่าทางของเธอตั้งแต่ก้าวเท้า

เข้ามา ดวงตาสีเทาเย็นเยียบหากแปลบปลาบด้วยประกายซ่อนเร้นบางอย่าง  
ภายใน ก่อนจะกราดเกรี้ยว...เกลียดชังที่มั่งแมง ดุจะประกาศกร้าวต่อดิฉันฟ้า  
ว่าหญิงสาวตรงหน้าคือสิ่งเลวร้ายที่สุดบนโลกใบนี้

ริมฝีปากหยักลึกเหยียดยิ้ม พร้อมเอ่ยคำท้าทายซึ่งตั้งอยู่ในการ  
ร่วงหล่นของพายุฝน

"ไม่ได้เจอกันนานนะ...มาลาริน!!"

# บทที่ 1

10 ปีที่แล้ว

เมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย

เพลิง!

เสียงแก้วซึ่งบังเอิญถูกบัตว์วงก้องไปทั่วร้านอาหารตามด้วยการสะอื้น  
ฮึกฮักของเด็กหญิงตัวน้อย เรียกให้บริกรสาวรีบเข้าไปกวาดเสี้ยวเศษแหลมใส  
ที่กระจัดกระจายตัวยกแล้วจะเป็นอันตราย ก่อนหันไปยิ้มรับคำขอบคุณของ  
แม่เด็กก่อนเปลี่ยนแก้วให้อย่างคล่องแคล่ว เธอเคยชินแล้วกับการรับมือ  
เหตุการณ์เช่นนี้ ไม่ใช่เรื่องยากลำบากอะไรสักนิด

เสียงฟ้ากระหึ่มแทรกผ่านมาเป็นระยะท่ามกลางเงาอิมครีม ตอนที่  
มาลารินเดินกลับไปเช็กออเดอร์สุดท้ายในครัวพอดี

หญิงสาวผินหน้าไปมองถนนบรรยากาศสีหม่นด้านนอก ก้อนเมฆ  
หนักรๆ ทำให้พลบค่ำยิ่งดูสลัวลัวกว่าปกติ และไฟจากป้ายหน้าร้านก็คล้ายจะ  
กะพริบไปแวบหนึ่ง...อาจตาฝาด หรือวงจรขัดข้อง หรือเพราะฝนใกล้ตก  
ดูเป็นไปได้อย่างสิ้น

"ลูกค้าทำแก้วแตกอีกแล้วเหอสิ"



เสียงเบื้อหน้าหลังเคาน์เตอร์บาร์ติดจะบ่นมากกว่าถามจริงๆ เรียกความสนใจของหญิงสาวกลับมายังพี่ป็น ผู้เป็นทั้งเจ้าของร้านอาหารไทย และเจ้านายของเธอ ก่อนจะเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังยื่นใบหน้าแหลมเหมือนแมววิเชียรมาศเหม็นโลกออกไปส่องเหตุการณ์ภายในร้านแวบหนึ่ง แล้วค่อยหันกลับมาออกคำสั่งอย่างเคยชิน

"นี่ คิดค่าแก้วลงในบิลด้วยนะ ช่วงนี้ยิ่งขายไม่ค่อยดีอยู่ นี่ ลี ได้ยินที่พี่พูดไหม"

"ลิวางบิลไว้ให้ตรงเคาน์เตอร์แล้วค่ะ"

มาลารินกล่าวตัดบทสนทนาพลาญอาหารออกไป แต่การเป็นเด็กเสิร์ฟคนเดียวในร้านก็ทำให้เธอหัวหมุนมากพอแล้ว และพี่ป็นเองก็ว่างเกินกว่าจะมาผลักราง่ายๆ อย่างการเฝ้าเคาน์เตอร์แคชเชียร์ของตนให้คนอื่นทำอีก หญิงสาวลอบมองหยาดฝนที่กำลังเริ่มร่วงหล่นลงเป็นสายด้านนอกอีกครั้ง หยดพร่าวไหลลู่ผ่านไปไม่ช้าซึ่งเริ่มเปลี่ยนสีตามฤดูกาลใหม่จนเปียกปอน... ฤดูร้อนใกล้จะสิ้นสุดแล้ว

แก๊ง

เสียงผลักรประตูก่อนที่ชายหญิงวัยรุ่นคนหนึ่งจะเดินเข้ามาในร้านพร้อมกับมาลารินซึ่งรีบหันไปเอ่ยต้อนรับทันทีแล้วได้ให้ชะงักกันชั่วขณะ เธอกะพริบตาปริบๆ อีกสองครั้งจึงค่อยปรับสีหน้ากลับมายิ้มแย้มอย่างแยบยล กลับเป็นฝ่ายเด็กสาวอีกคนต่างหากที่แสดงอาการประหลาดใจจนออกจะลุกลอนชัดเจน

มาลารินทบทวนความทรงจำในหัวอย่างเงี้ยวบังัน เธอไม่มีทางลืมเจ้าของบุคลิกหุรหราวอย่างลูกเศรษฐีทุกระเบียดกับใบหน้าไร้ที่ติดุณุ่มนั่มเหมือนขนมสายไหมนี้ได้...ใช่ นิสัยชวระอานันนั้นก็ด้วย

"ไม่ได้เจอกันนานนะค่ะ"

มาลารินทักทายพลาญวางเมนูลงบนโต๊ะ แจกยิ้มเป็นมิตรอย่างไม่ขาดตก

บกพร่อง กลับเป็นอีกฝ่ายที่ส่งสายตาไม่ชอบใจก่อนสละหน้าพรืด หล่อนไม่เอื่อยอะไรซ้ำยังยกเรียวแขนขาผ่องขึ้นกอดอกด้วยท่าที่แสดงอาการต่อต้าน

"รู้จักหรือเปล"

เด็กหนุ่มที่มาด้วยกันเอ่ยถามด้วยท่าทางอย่างคนขวางโลก ดวงตาสีเทาประหลาดเบนมาทางมารลินเพียงแวบสั้นๆ แล้วไม่ได้สนใจอีก และก็เป็นที่ตอนนั้นเองที่เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาไม่ใช่ชาวต่างชาติอย่างที่เข้าใจตอนแรก อย่างน้อยสำเนียงภาษาไทยนั้นก็ชัดเจนดี แม้จะดูไม่เป็นมิตรไปสักหน่อย

"ไม่รู้สิคะ จำหน้าไม่ได้" เกลหรือเกวราไหวไหวหล่อย่างไรแยแส หล่อนซ่อนดวงตาคู่โตขึ้นมามองบริการสาวอีกครั้งเพียงเพื่อจะทำให้ง้างอกว่าเดิม "เกลไม่อยากกินแล้วคะวิน"

"เกลบอกเองไม่ใช่หรือว่าอยากกินอาหารไทย"

"จิ้นเปลี่ยนร้าน..."

"ผมไม่อยากวณรถซ่าซึก"

เด็กหนุ่มตัดบทสนทนาแค่นั้นก่อนก้มมองเมนูอาหารแล้วสั่งอย่างรวดเร็ว บ่งบอกชัดเจนว่าไม่คิดจะตามใจ

มารลินจอดอเดอ่มือเป็นระวิง เธอไม่ได้สนใจจะทักทายเกวราอีกในเมื่ออีกฝ่ายบอกเองว่าจำหน้าเธอไม่ได้...ก็ดีแล้ว หญิงสาวรำพึงในใจไม่อย่างนั้นคงได้ให้กระอักกระอ่วนกันทั้งสองฝ่าย...

"คนรู้จักหรือลี"

ที่ปิ่นไพล่หน้าแมวแหลมออกจากเคาน์เตอร์อีกครั้งทันทีที่มารลินกลับเข้ามาในครัว หล่อนสอดสายสายตาไปมาด้วยความใส่ใจเกินจำเป็นที่ไม่เคยปิดมิด ขณะเดียวกัน มารลินกลับทำได้เพียงลอบถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย...ราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่จำกัดความ 'เจ้านายยอดเยี่ยม' ได้ถูกมัดรวมอยู่ในตัวเจ้านายของเธอหมดแล้ว ตระหนั ซึ่บ่น เอารัดเอาเปรียบ

แล้วตอนนี้ก็ยังเร่าร้อนไปด้วยความอยาก رؤ้อากเห็นจนแทบจะลุกโซนนี่อีก  
"สงสัยลี้จะจำผิดคะ" หญิงสาวเอ่ยปลัดสง

"แหม พี่ก็ว่า ทางนั้นแบรนต์เนมกันตั้งแต่หัวจรดเท้าทั้งคู่ จะมารู้จัก  
คนหาเงินตัวเป็นเกลียวแบบลิได้ยังไง"

'คนหาเงินตัวเป็นเกลียว' ก็มมองรองเท้าผ้าใบขมะมุขมะมอมของตน  
เก็บปอยผมทัดหูลวกๆ แล้วยกน้ำออกไปเสิร์ฟโดยไม่ได้เอ่ยอะไรกลับ

...จริงอย่างที่ว่า ความจริงแล้วคนสวยโดดเด่นอย่างเกวราไม่มี  
ความจำเป็นจะต้องมารู้จักนักศึกษาหาเงินจ่ายค่าเทอมอย่างเธอสักนิด  
แต่ก็นั่นปะไร ในเมื่อความบังเอิญในโลกนี้มันมีเป็นกระบุงโกย

บอกไปใครจะเชื่อว่าเมื่อสามเดือนที่แล้วหญิงสาวต้องเจอหน้าเกวรา  
ทุกวัน วันละนานๆ หลายชั่วโมงเสียด้วย

...มาลารินทำงานเป็นบาร์ิสต้าให้คาเฟ่ใกล้มหาวิทยาลัยช่วงกลางวัน  
และจำต้องวนเวียนในร้านท่ามกลางละอองรักหวานฉ่ำระหว่างเกวราและ  
พี่ประณตเจ้าของคาเฟ่ผู้มีอายุห่างกันหลายปี แต่แล้วจู่ๆ วันหนึ่งหล่อนก็  
เจียบหายไป ไม่ปรากฏตัว เหลือทิ้งไว้แต่ยืมหมั่นเศร้ายของชายหนุ่ม ซึ่งถูก  
ขังค้างไว้ในบรรยากาศเดิมๆ ที่มีแต่ความทรงจำของทั้งคู่หลงเหลือ และก็  
เหมือนกับเหตุบังเอิญอีกร้อยพันที่คนเราต้องมี มาลารินไม่คาดคิดด้วยซ้ำ  
ว่าจะได้มาเจอหล่อนอีกครั้งที่นี้ คินนี่ เนิตฉายเปี่ยมมนตร์สะกดดั้งเดิม  
ข้างกายผู้ชายคนใหม่

กระนั้นก็เถอะ เกวราจะมีความรักสักกี่ครั้งมันก็ไม่ใช่เรื่องของเธอ  
มาลารินสลัดภาพเงาเหงๆ ที่ทอดผ่านมานแดดของที่ประณตออกจากหัว  
ระบายยิ้มเป็นมิตรอย่างเด็กเสิร์ฟมี้อาชีฟก่อนยกผัดไทยออกไปบริการ  
ทั้งสอง

"ทานให้อร่อยนะคะ"

ไม่มีคำตอบกลับและหญิงสาวก็ไม่คิดจะรอฟัง มาลารินผละจากทั้งคู่

อย่างรวดเร็วพอๆ กับท่าทีของเกวราที่ปรัรารณาจะรีบกินรีบออกจาก  
ร้านอาหารแห่งนี้ชัดเจน

แต่เหมือนว่าอะไรๆ จะไม่ได้ง่ายดังที่เธอตั้งใจไว้...ให้ถูกคือเป็น  
เคำกลางความวุ่นวายระลอกใหญ่ทีเดียว

แกกรัง!

เสียงซ็อนตกพื้นเรียกให้มาลารินหันกลับทันที ในเสี้ยวขณะที่เกวรา  
คู่ตัวลงพลางหอบหายใจ หล่อนก็ซ็อนตวงตารันฉำไปยั้งคู่เด็ดอย่างพริ้งเพริด

"วิน...เกลแพ้กั๋ง"

"อะไรนะ!"

เด็กหนุ่มรีบเข้าไปประคองร่างบางอย่างรวดเร็วพร้อมกั๋งที่ลุก  
ออกมาดูเหตุการณ์ด้วยใบหน้าซีดเผือด ขณะที่มาลารินรวบรวมสติ  
ก่อนเข้าไปช่วยประคองเกวราทันที

"ออกไป!"

เจ้าของดวงตาสีเทาบัดมือหญิงสาวออกกลางเหลือบมองอย่างเย็นชา  
บริกรสาวแทบอ้าปากหวิว เธอเคยเจอแขกไร้มารยาทมากมายแต่ไม่เคย  
มีใครแสดงกิริยาไม่ถนอมน้ำใจกันถึงเพียงนี้ ขณะที่เจ้าของร้านเองก็ร้อนรน  
ไม่แพ้กัน

"ให้...ให้โทรเรียกรถพยาบาลมั้ยะ"

"ไม่ต้อง!" เกวราแผลดเสียงบ้ำง

ที่ปิ่นเริ่มหันรีหันขวางแสดงอาการปริวิตกชัดเจน...การฟ้องร้องใน  
ออสเตรเลียถือเป็นเรื่องร้ายแรงสำหรับร้านอาหาร เพราะนอกจากจะต้อง  
เสียเงินมหาศาลแล้วในทางเลวร้ายที่สุดคือถูกสั่งปิดร้านไปเลย ด้วยความ  
ร้อนใจอันไร้ทางระบายนี้ หล่อนจึงหันมาปล่อยโทสะใส่ลูกน้องของตนแทน

"ลิไม่ได้บอกในครัวเหอว่าลูกค้าแพ้กั๋ง"

"ลูกค้าไม่ได้บอกอะไรสินีคะ"

มาลารินทบทวนความทรงจำว่าไม่มีใครเอ่ยถึงเรื่องนี้กับเธอแน่ๆ ยืนยันได้อย่างหนักแน่นเสียด้วยซ้ำ ทว่าก่อนจะได้อธิบายเพิ่มเติม เกวราภิกกล่าวแทรกขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ

"ฉันสั่งผัดไทยธรรมดา ใครจะไปรู้ว่าร้านคุณใส่กุ้งแห้งลงไปด้วย"

เพียงเท่านั้น มาลารินก็อ้าปากหวิว เกือบอุทานด้วยซ้ำ เป็นห่วงอีกฝ่ายอย่างจริงใจส่วนหนึ่ง แต่ก็ไม่คาดคิดด้วยเช่นกัน แม่เจ้าประคุณไม่รู้จริงๆ หรือว่าใครๆ ก็ใส่กุ้งแห้งในผัดไทยกันทั้งนั้น หน้าซำกึ่งที่วาก็โรยอยู่ข้างบนอย่างเห็นได้ชัดเจน เธอแอบมองเจ้านายผู้วนเวียนอยู่ในบ่วงแร้วของการตื่นตูมอย่างเสียเปล่าก่อนเบนไปประสานสายตากับเด็กหนุ่มร่างสูงโดยบังเอิญ เสี้ยววินาทีแรกหญิงสาวคิดว่าเขาอาจพอช่วยเป็นพยานให้เธอได้ ทว่าดวงตาสีเทาคุณั้นกลับไร้ประกายเห็นใจใดๆ และมีแต่จะเหยียดยิ้มหยันอย่างไม่ปราณี

"ร้านแบบนี้ถูกสั่งปิดไปซะก็ตี"

"ว้าย! ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ ค่อยๆ ค่อยๆ ก่อน ทางเรายินดีรับผิดชอบทุกอย่างค่ะ อย่าให้เป็นเรื่องใหญ่เลยนะคะพี่ขอ" พี่ปิ่นเหงื่อแตกพลั๊ก กระวนกระวายราวหนูติดจั่นยิ่งกว่าเดิม

รอยเหยียดหยันฉายวาบเสี้ยวสั้นๆ คล้ายว่าเขากำลังดูละครฉากหนึ่งซึ่งไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับตนสักนิด

"งั้นคุณจะลงโทษกับความสะเพร่าของพนักงานยังไง..."

คนไม่ผิดจะให้รับโทษอย่างไร หญิงสาวไม่อาจยอมรับความยุติธรรมนี้ได้

"เดี๋ยวก่อนนะคะ ฉันสะเพร่าตรงไหน..."

"สิ! เจียบไปเลยนะ"

มาลารินแทบอ้าปากค้างกับการถูกตะคอกขัดขันทันที เธอสลบมองทั้งลูกค้าและเจ้านายที่หันมาเล่นงานตนพร้อมระลอกโทสะซึ่งค่อยๆ กระทบขึ้นในใจ

"แต่สิก็มีสิทธิ์ปกป้องตัวเองนี่คะ ลีสะเพราะตรงไหนในเมื่อลูกค้าไม่ได้บอกเรื่องแพ้งังไว้เลย ลีไม่ได้มีพลังวิเศษนะคะ จะได้ไปอ่านใจใครต่อใครหรือบอกได้ว่าคนไหนแพ้อะไรบ้าง..."

"โอ๊ย! เจ็บไปเลย อย่าไปเถียงลูกค้านะ" เจ้าของร้านซึ่งใจชั่วครู่ก่อนมุขยิ้มมุมปากออกมาแวบสั้นๆ "นั่นเอาอย่างนี้ พี่จะลงโทษด้วยการหักเงินลีเหลือวันละสี่สิบดอลลาร์เป็นเวลาสองเดือนแล้วกัน"

มาลารินชะงัก มุขฟองเดือดพล่านในห้วงอารมณ์โทสะอย่างที่ไม่อาจข่มลงได้อีก... พี่ปิ่นรู้ว่าเธอไม่อาจถามหาความยุติธรรมกับใครได้ มาลารินทำงานร้านอาหารเกินเวลาที่พี่ชานักเรียนกำหนดจึงรับเพียงเงินสดและไม่มีการใส่ชื่อลงระบบเป็นลายลักษณ์อักษร... ไข่ สิ่งที่เธอกำลังทำถือเป็นแรงงานผิดกฎหมาย ไม่สามารถเรียกร้องใดๆ นอกจากก้มหน้ารับการตัดสินใจนี้ หากยังอยากประคองวิชาของตนจนเรียนจบ!

แต่จะให้เธอทำงานในร้านอาหารที่มีเด็กเสิร์ฟเพียงคนเดียวแลกกับเงินวันละสี่สิบดอลลาร์ได้อย่างไร ที่สำคัญคือในสถานการณ์ที่พี่ปิ่นควรใช้สติพิจารณาและปกป้องลูกน้อง หล่อนกลับแสดงความเห็นแก่ตัวอันน่ารังเกียจด้วยการฉวยโอกาสลดค่าแรงถึงสองเดือนโดยไม่ถามความคิดเห็นของใครทั้งสิ้น!

มันไม่ใช่ความโกรธประเดี๋ยวประด๋าว หากแต่ทับถมมาก่อนแล้วจากพฤติกรรมหลายอย่างของอีกฝ่ายที่ละเล็กละน้อย กระทั่งถึงฟางเส้นสุดท้ายในวันนี้อย่าง

"พี่ปิ่นไม่ต้องหักเงินลีหรอกคะ" มาลารินกลืนระลอกโทสะอย่างสะกดกลิ่น "เพราะลีจะขอลาออกเอง"

กล่าวจบหญิงสาวก็ถอดผ้ากันเปื้อนพลางก้าวเข้าไปคว้ากระเป๋าหลังร้านเดินออกมายังบังเอิญเหลือบไปเห็นดวงตาสีเทาประหลาดไร้ทุกขัรอันนั้นชำเลืองตนอย่างเย็นชา ได้ยินแต่เสียงเรียกกลนลานไม่ปะติดปะต่อของพี่ปิ่น

ตามหลังและ ซ่า...สายฝนร่วงหล่นไร้เมตตาทันทีที่ก้าวออกมาด้านนอก...

มาลารินกอดกระเป่าแน่นโดยไม่คิดหันหลังกลับ หญิงสาวมองผ่าน ม่านฝนมัวซัวเบื้องหน้า หลอดไฟสีส้มสาดสะท้อนถนนใกล้เขตซีบีดี\* ที่พร่ามัวด้วยน้ำเปียกปอน ขณะย่ำเท้าตามทางเดินไปยังป้ายรอรถรางซึ่งมีชายไร้บ้านใบหน้านุ่มแมมบักหลักที่เขี้ยวทางร่มเดินขอเงินผู้สัญจรผ่าน

"...ขอสองดอลลาร์ มีสองดอลลาร์มั๊ย"

คำพูดราวบทท่องซ้ำซากครั้งเธอไว้พร้อมมือซึ่งยื่นออกมาแบหลาดร่งหน้า ชัดเจนว่าต้องการเศษเหรียญดังกล่าวจากหญิงสาว

"ฉันดูเหมือนคนมีเงินหรือคะ" คนเพิ่งออกจากงานถามเสียงเรียบไม่ได้คิดยกย่อน ทว่าสงสัยจากใจจริง "เมื่อไหร่ฉันเพิ่งทะเลาะกับเจ้าของร้านแกมยังโดนลูกค้าเหวี่ยงใส่ ไม่มีใครปกป้องฉัน และฉันก็เพิ่งขอลาออกมาแหละคะ"

ชายชราชะงัก มองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าพาลงถอนหายใจด้วยสายตาเวทนา ซ้ำมิวายทิ้งท้ายก่อนเดินจากไป

"ชีวิตก็เป็นแบบนี้แหละนั่งหนู..."

'...ชีวิตก็เป็นแบบนี้แหละ' ถ้อยประโยคเรียบง่าย หากหนักอึ้งอย่างน่าประหลาด

หญิงสาวก้มมองสภาพมอมแมมของตน ท่ามกลางม่านหยาดฝนชื้นแฉะทอดสายตากลับไปยังเห็นแต่หลังไวกว ของชายไร้บ้านเดินขึ้นรถรางอย่างไร้ทุกขรัวอน ทั้งให้เธอได้แต่พึมพำกับตัวเองเสียงแผ่ว จนใจหากก็ยอมรับในโชคชะตา

"แต่ฉันไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนี้ซะหน่อย..."

หากจะกล่าวถึงลักษณะหนึ่งในตัว ก็เรียกได้ว่ามาลารินเป็นคนไร้ซึ่ง

\* ซีบีดี (CBD) ย่อมาจาก Central Business District หมายถึงย่านธุรกิจใจกลางเมือง

สัญชาตญาณอย่างสิ้นเชิง

เธอไม่เคยอะใจกับอะไรต่อมิอะไรที่มีแนวโน้มถึงโซกลางลิ้นบหรือความรู้สึกเหมือนเข็มแหลมซึ่งจะคอยจี้มจิกจักอยู่ในอกก่อนเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น ทั้งยังไม่ค่อยจะสังเกตสังกาอารมณ์ของตัวเองมากนักและออกจะทึ่งที่ต่อต้านเสียด้วยซ้ำ หญิงสาวโทษว่าการทุ่มเทหาเงินเปลี่ยนตนให้กลายเป็นทาสรับใช้ทุนนิยมจนสึกกร่อนทางรายละเอียด แต่เปล่าเลยความจริงคือมาลารินละเอียดอ่อนต่อทุกอย่างยกเว้นตนเองต่างหาก ถึงกระนั้นกว่าเธอจะตระหนักได้เวลาก็ล่วงเลยหลังจากนี้ไปนานมากแล้ว...

เหตุการณ์นี้เองก็ด้วย... ตั้งรับไม่ทันเลยสักนิด

เสียงเข้าแห่คึกคักดังแว่วออกมาจากห้องนอนตอนกลับมาถึงที่พัก และนั่นเองที่ทำให้ล้างสังหรณ์กะปลกกะเปลี่ยของหญิงสาวได้ตื่นจากจำศีลบ้าง มาลารินชะงักในทันที ค้างอยู่กับการซึ่งใจครู่สั้นๆ พอจะเดาออกว่าเสียงข้างในเป็นของใครบ้าง นี่จะถอยออกมาแต่ก็ต้องรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเปียกโชกจากฝนด้านนอก อีกอย่างหากจะว่าไปห้องนอนนี่ก็เป็นของเธออยู่ครึ่งหนึ่ง สุดท้ายจึงกลั่นใจยกมือขึ้นเคาะประตูก๊อๆ ก่อนเปิดผาง

"ว้าย!"

หญิงสาวด้านในอุทานเสียงหลงพร้อมกับคุ้รักของหล่อนที่รีบผุดลุกจากการกอดเมื่อครู่ด้วยความตกใจ และแม้พอจะคาดเดาได้ตั้งแต่แรกที่ว่ามาลารินก็อดเผยอยิ้มกระอักกระอ่วนสั่งให้รุ่มเมตสาวก่อนเอ่ยทักทายไม่ได้

"สวัสดิ์พลอย สวัสดิ์ไมค์"

เธอล่างต้งท่าจะหันไปเปิดตู้เสื้อผ้า แต่แล้วก็ทำให้ชะงักเมื่อเหลือบไปเห็นเตียงยับยู่ยี่ราวรำลึกหนักของตน จดจ้องจนแน่ใจว่าไม่ได้ตาผาดหรือพานคิดไปเอง ก่อนจะเป็นหน้ามาสลับมองหนุ่มสาวทั้งสองแล้วอดเอ่ยถามเป็นภาษาอังกฤษขึ้นไม่ได้



"เมื่อเช้าเราว่าเราเก็บที่นอนดีแล้วนะ ทำไมถึงยับได้ละ"

ไมค์หลุกหลิกสายตาไปยังแพนสาว เห็นได้ชัดว่าที่มอลารินไม่พูดภาษาไทยเพราะต้องการให้เขารับรู้ด้วย ขณะที่คนถูกถามเพียงจัดแจงแผ้วผมให้เรียบร้อยพร้อมสีหน้าไม่รู้สึกรู้สาอันแยบยล

"ไม่รู้สิ ลีลีมเก็บรีเปล่า" หล่อนเอ่ยขณะกวักมือเรียกคนรักกลับขึ้นเตียงดังเดิม "อ้อ คีนนี่ไมค์จะมานอนที่นี่นะ"

"ในห้องนี้หรือ"

มอลารินกะพริบตาปริบตันที่ด้วยไมค์จะโกรธหรือตกใจก่อนเป็นอันดับแรก เพราะแม้จะได้ชื่อว่าเป็นรูมเมตกันท่าเธอกลับไม่ได้มีความสนิทสนมกับอีกฝ่ายเท่าใดนัก ปฏิสัมพันธ์ระหว่างมอลารินและพลอยถือว่าฉาบฉวยอย่างยิ่งด้วยไม่ค่อยมีสิ่งใดให้เห็นพ้องต้องกัน การพูดคุยก็มีแค่คำทักทายสั้นๆ ยามเช้ากับราตรีสวัสดิ์ก่อนนอน กล่าวได้ว่าแรงจูงใจในการแชร์ห้องหาชมित्रภาพหากแต่เป็นราคาจ่ายที่สามารถตกลงกันได้ต่างหาก

กระทั่งเรื่องนี้ก็เช่นกัน... การพาคนรักมาหลับนอนในห้องซึ่งยังต้องแบ่งใช้กับรูมเมตดูจะมากเกินไปสักหน่อยกระมังในความคิดของมอลาริน

"อ้อ แต่จะไม่ไปปรบกวนอนอะไรฝั่งเตียงของลีหรือ เราเห็นฝนตกหนักเลยไม่อยากให้เค้าตากฝนกลับ"

...แต่ที่เตียงเธอยับขนาดนี้ก็เพราะเพิ่งสังเวียให้กับกิจกรรมของทั้งสองคนไม่ใช่หรอ! ความรู้สึกถูกเอาเปรียบซ้ำแล้วซ้ำเล่าของวันทำให้หญิงสาวค่อยๆ ระบายลมหายใจอย่างสะกดกลั้น

"พลอย ถึงอย่างนั้นเราก็เป็นผู้หญิงนะ อีกร้อยเราจ่ายค่าห้องมาเพื่อแชร์สำหรับสองคน..."

"ทำไมลีเห็นแก่ตัวแบบนี้ละ"

มือที่กำลังจะวางกระเป๋าชะงักค้าง ถ้อยคำของคนที่ยังนอนไม่รู้สึกรู้สาบนเตียงเรียกให้มอลารินหันกลับไปเอ่ยถามทันที "พลอยว่าไงนะ"

"ความจริงห้องนี้เราก็เป็นคนไซ้หน้า เราจะทำอะไรก็ได้ไม่ใช่หรือ สีนั่นแหละ  
ที่มาแบ่งเช่าเอง"

หญิงสาวผู้'ไซ้หน้าห้อง' อธิบายอย่างไม่ยี่หระ ไม่สนใจด้วยว่าบรรยากาศ  
อิมครีบบางอย่างจะเลือนรอยยิ้มผืนเพื่อนของมาลารินให้ค่อยๆ จางลง  
เงิบเซียบ จริงอยู่ที่การไซ้หน้าห้องหรือการเซ็นสัญญาเช่าเท่ากับว่าห้องนี้เป็น  
ของผู้ลงนามนั้น มาลารินเป็นเพียงคนเข้ามาเช่าจ่าย แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อ  
กล่าวถึงด้านปฏิบัติก็เท่ากับทั้งสองหารเงินกัน ไซ้ว่าขอยู่ฟรีเสียที่ไหน

การถูกเอารัดเอาเปรียบหลายต่อหลายเรื่องกลายเป็นตะกอนที่ถูกตีชุน  
ผสมปนเปตามมูลเหตุทั้บถม สะเปะสะปะอยู่ในคำถามที่ว่าทำไมนะทำไม  
เหตุใดเรื่องเหล่านี้จะต้องเกิดขึ้นกับเธอ แล้วเหตุใดจะต้องจำยอม...เพราะ  
ไม่มีเงินหรือเพราะตนไม่เคยทักท้วงอะไรกันแน่

มาลารินหันไปเปิดตู้ คว้าเสื้อผ้าใส่กระเป๋า แล้วเหลือบมองชายหนุ่ม  
อีกคนก่อนตอบเสียงเรียบ

"งั้นก็แล้วแต่พลอยเถอะ คินนี้เราไปนอนที่อื่นเอง"

ร่างระหงเดินออกจากห้องพร้อมความรู้สึกไม่ยินยอมซึ่งเอาแต่จะ  
ชุนข้องข้างใน กระนั้นฝนด้านนอกก็ยังใจดีกับเธอพอที่จะเหลือเพียงละอองน้ำ  
โรยผ่านกับฟ้าร้องกระหึ่มอยู่ไกลๆ ยามก้าวพ้นอพาร์ทเมนต์...สู่เขตเมือง  
ที่ผู้คนยังคงตามหามุมเงาเงียบงันเพื่อให้เสียงหัวใจของตนสะท้อนก้องดัง  
มาลารินก้าวร่ม เงยหน้ามองตึกสูงรายรอบกับวิบวับจากดาวกระจัดย่อย  
ซึ่งหลงเหลือให้เห็นผ่านแสงไฟของเมืองเบื้องล่างแต่เพียงดวงเดียว

ระยิบระยับเลื่อนราง แล้วค่อยๆ เคลื่อนคว้างเดียวตาย...

# บทที่ 2

"ดีโอส มิโอ\*! ฉันน่าจะอยู่กับเธอตอนนี้ แม่จะด่ากลับจนยายป้อยอะไรนั้นหน้าหงายไปเลย!"

เสียงทุ้มต่ำตืดสำเนียงละตินรั่วผ่านโทรศัพท์เรียกรอยยิ้มขบขันให้มาลารินจนเปลือยหัวเราะคิก ความขุ่นข้องเมื่อครู่ถูกพัดหายไปตามถ้อยคำเป็นห่วงที่ไม่มีประโยชน์ต่ออันหวานนั้น หญิงสาวค่อยๆ พิงผนังชั้นแจ๊ะของชอกติกเมืองใหญ่อย่างผ่อนคลาย เอียงคอฟังจังหวะดนตรีที่กำลังเหวี่ยงหมุนโลกอีกฝั่งด้านในอาคารอย่างบ้าคลั่งพลางอธิบายตอบ

"เค้าชื่อพลอยยะ ไม่ใช่ป้อย"

"อ้อ๊ย เรียกยาก ไม่สนใจ" ปลายสายพ่นคำบ่นรั่วเร็วดังเดิม "แล้วตอนนี้เธออยู่ไหน มานอนห้องฉันก่อนสิ"

เพียงเท่านั้นคนฟังก็ยิ้มกว้างอย่างปลอดโปร่งราวยกภูเขาออกจากอกทันที

"ขอบใจนะฮวน ที่จริงก็ตั้งใจไว้เช่นนั้นแหละ ตอนนี้เลยรอตรงชอกติกข้างคลับ"

---

\* ดีโอส มิโอ (¡Dios mío!) คำอุทานภาษาสเปน ความหมายคล้าย Oh my god! ในภาษาอังกฤษ

"แสนรู้ เข้ามารอห้องสต๊าฟฟี่สิ อีกลักพักนูนกว่าฉันจะเลิกงาน"

"ไม่เป็นไร เสื้อผ้าฉันไม่ค่อยเหมาะกับร้านเท่าไร เดี่ยวเดินเตร่รอข้างนอกนี่แหละ" มาลารินอธิบายง่าย ๆ ก่อนวางสาย อย่างน้อยวันนี้เธอก็มีที่ไปแล้ว ซ้ำยังเป็นในที่ที่ชวนสบายใจอย่างยิ่ง

ฮวนเป็นโคลอมเบียรูปร่างใหญ่หัวใจนางพญาผู้ทำงานร่ายมนตร์ผสมน้ำเมาด้วยลีลาราวเรียงระบำประจำคลับหรูชื่อสไปรซ์ มาร์เก็ต ขณะเดียวกันเวลากลางวันก็ยังเป็นเพื่อนร่วมชั้นระดับหัวกะทิของมาลารินในมหาวิทยาลัยด้วย เธอถูกชะตาอีกฝ่ายตั้งแต่แรกพบ คอยถูกคอในสิ่งสนใจเดียวกัน สนทนาสนมโดยไร้เรื่องบาดหมางเรื่อยมา กล่าวได้ว่าคนสองคนเดินทางจากอีกฟากฝั่งของโลกมาพานพบ เพื่อคอยช่วยเหลือกันและกันท่ามกลางดินแดนแปลกหน้าเป็นเวลาเกือบจะสองปีแล้ว

หญิงสาวขจัดความรู้สึกมีดครีมีอันคอยก่อความอารมณ์มาตลอดคืนเสียบๆ ขณะนั่งหลบสายลมอวลกลิ่นฝนอยู่หลังถังขยะขนาดใหญ่ ซึ่งใหญ่พอที่จะบังได้จนหมดจด เธอเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าพาลงซึ่งใจไปพลงว่าจะไปรอเพื่อนสนิทตรงเก้าอี้สาธารณะหรือในร้านราเม็งยี่สิบสี่ชั่วโมงดี

ก่อนได้ให้สะดุ้งเมื่อเสียงทุ้มต่ำของใครคนหนึ่งจะบังเอิญตั้งขึ้นจากบริเวณใกล้กัน

"คุณอาไม่ต้องแก้ตัวแทนหรือครับ ผมรู้ว่าพ่อแค่อยากควบคุมชีวิตผม"

เพราะประโยคที่เอ่ยเป็นภาษาไทย มาลารินจึงลอบโผล่หน้าออกไปมองด้วยความอยากรู้อันไม่อาจห้าม ก่อนจะต้องรีบกระโดดตัวเองกลับมาซ่อนในมุมเงาของถังขยะมากกว่าเดิม ทันทีที่ประจักษ์ถึงตัวตนของอีกฝ่าย ดวงตาสีดำสนิทเบิกกว้าง ความรู้สึกในอกเฟื่องพวยออกจากอารมณ์ขุ่นมัวที่เพิ่งจะดับมอดไปเมื่อไม่นานมานี้

ไ้ไ้เต้กจองหองเมื่อตอนเย็น!

หน้อย... ขณะที่เธอเพิ่งจะถูกกดดันจนต้องลาออกจากงานหยกๆ

ตานั้นเดินมาเข้าคลับสบายใจเฉิบงั้นหรือ หญิงสาวได้แต่ทำหน้าที่เช่นเขี้ยว เคี้ยวฟันอย่างกล้าหาญอยู่ลับหลัง ซ้ำยังต้องรันทัวหลบอีกครั้งเมื่ออีกฝ่าย คล้ายจะเดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ ตามน้ำเสียงต่อต้านกึ่งโมโหนั้น

"ในเมื่อเค้าเก่งเรื่องใช้เงินแก้ปัญหาอยู่แล้ว งั้นก็แค่เอาเงินมาพาด ตัวปัญหาอย่างผมเหมือนที่ผ่านๆ มาซะก็สิ้นเรื่อง!"

...แหม เอามาพาดฉันด้วยสิ คนแอบฟังลอบเบะปากกับตัวเอง นิหน่า อยู่ในใจอย่างแสบร้อน

"ผมดูแลตัวเองได้! ฝากบอกเค้าด้วยว่าไม่ต้องมาแกล้งเป็นห่วง เป็นใยกันตอนนี ผมไม่ชิน!!"

อา...แล้วเงินนั้นล่ะ ถ้าไม่ยอกได้จะเอาให้ฉันก็ได้นะ... มลารินยัง ลอบครวญครางที่เล่นที่จริงอยู่ในใจไม่หยุด อาลัยอาวรณ์กับเงินของคนอื่น อย่างแสนเสียดาย และคงจะโศกเศร้าเกินจริงอยู่เช่นนั้นหากไม่ได้ให้สะดุ้งโหยง เมื่อร่างสูงอีกด้านพลันเตะถึงขยับที่เธอใช้กำบังอย่างแรงพร้อมถ้อยสบถ อันดัง

"แม่งเอ๊ย!!"

แกสิ ไอ้เด็กบ้า!

คนในเงาค่อนขวับปะหลับปะเหลืออก และเพียงชั่วขณะที่ความเจียบใบ้ รอยตัวลงมาจนหญิงสาวคิดว่าเขาจากไปแล้ว กลิ่นควันจากบุหรี่ปราคาแพง ก็ซัดม้วนผ่านอากาศแล้วสยายม่านอ่อนจางเข้ามากระทบจมูก... อันที่จริง ก็ไม่ยังงั้นนักหรอก ปกติแล้วการสูบบุหรี่ในเมลเบิร์นไม่ว่าจะชายหรือหญิง ล้วนไม่ใช่เรื่องแปลกและมลารินก็ไม่เคยคิดวิพากษ์สิทธิ์ของใคร แต่เมื่อ ดูจากวุฒิภาวะทางอารมณ์อันน้อยนิดของเด็กหนุ่มตัวปัญหา เธอก็ซັก ไม่แน่ใจว่าอายุของเขาผ่านเกณฑ์กฎหมายกำหนดหรือยัง... ความจริง ไอ้เรื่องที่มาเตร็ดเตร่แถวคลับนี้ก็ด้วย นี่มันพฤติกรรมของตัวปัญหา ขนานแท้เลยนี่นา

ขณะกำลังลึบสนระหว่างแสร้งเดินหน้านิ่งออกไปจะกั้นสักตั้งหรือนิ่งหลบตมกลืนควันอยู่นั้น เสียงอีกทีก็ด้านนอกก็ตั้งขึ้นอีกครั้ง คราวนี้จับคำได้ว่าเป็นกลุ่มวัยรุ่นชาวออสซี่สามสี่คนพร้อมกลืนแอลกอฮอล์ همینฉิ่งตันให้หญิงสาวต้องตัดสินใจซ่อนอยู่หลังถึงขยะเพื่อสังเกตการณ์ต่อไปแต่โดยดี

"เฮ้ย นึกว่ากลับไปแล้ว มาหลบอยู่ตรงนี่นี่เองวะ"

"ฉันไม่รู้จักพวกแก" เด็กจองหองเอ่ยกลับเสียงเย็น

"พวกฉันก็ไม่รู้จักแกเหมือนกันแหละน่า!" หนึ่งในนั้นว่าพลงอย่างสามซุมเข้าใกล้ร่างสูง "แต่หน้าแกในคลับเมื่อกี้แม่งโคตรทวนตีนเลย"

"เหรอ แต่ฉันไม่เห็นจะจำพวกแกได้สักคน แม่งไม่ได้อยู่ในสายตาเลยวะ"

"ไอ้เวรนี่..."

พลัก!

บทสนทนาถูกตัดลงเพียงเท่านั้น เมื่อถึงขยะของมาลารินถูกกระแทกอย่างแรงจนหญิงสาวสะดุ้งโหยง ลอบโผล่หน้าออกไปก็เห็นเพียงร่างเมฆาแปลกหน้าที่ถูกชกจนล้ม ขณะที่เด็กหนุ่มน้อยน้ำตาลสีประหลาดยืนแค้นยิ้มครู่สั้นๆ ก่อนหันกลับไปรับหมัดจากคนที่เหลือต่อทันที เหมือนใช้สัญชาตญาณนำทางโดยไม่ลังเลสักนิด

ทว่าสถานการณ์ซึ่งดูคล้ายบทพระเอกหนึ่งนักสู้กลับต้องกลับตาลปัตรเมื่อชายคนแรกที่ถูกชกพลันถลาเข้าไปล็อกตัวร่างสูงไว้ ต่อด้วยการรุมตะต่อยจากคนที่เหลือเท่าที่สมองมีนเมาจะสั่งการได้ กลายเป็นภาพซุลมุนสุดแสนทันที

มาลารินพลันตื่นตะลึงกับการอยู่ในสถานการณ์วิบาทแบบ 'แค่มองเห็นาก็กะฆ่าให้ตาย' ตรงหน้า หากก็ไม่อาจตัดใจเอาตัวรอดในมมเงาลับซ่อนชนนี้ได้ อาจเป็นจิตใต้สำนึกกลัวความถูกต้อง...อาจเป็นเช่นนั้นกระมัง ที่พลักตัน

ให้หญิงสาวกระโดดตัวเรนเข้าไปข้างหลัง หลับตาปี สูดลมเข้าปอดจนอัดแน่น ก่อนจะตะเบ็งเสียงทั้งหมดที่มีกรี๊ดร้องจนก้องตรอก โหยหวนเสียจนตัวเอง ยังชนลูกพริบ

"กรี๊ด!!!"

...เสียงกรี๊ดอย่างกับอยู่ในหนังฆาตกรรม แบบที่ต่อให้รอบกายอุ่นวย แค่นี้ก็ต้องชะงัก

"เฮ้ย เกิดอะไรขึ้นตรงนั้นนะ!"

เสียงตะโกนจากที่ไกลๆ ทำให้กลุ่มคนซึ่งทะเลาะกันเมื่อครู่แตกฮืออย่างรวดเร็ว เด็กวัยรุ่นชาวออสซี่กระจายกันออกคนละทิศละทาง ขณะที่คนโดนชกถูกผลักลงกับพื้นตรงหน้ามารินพอตีราวการจับวางของ โชคชะตา และก็เป็นที่นั่นเองที่ดวงตาสีเทาสดสะท้อนแสงไฟบังเอิญ สบมองก่อนนายประกายประหลาดใจชั่วขณะ

เป็นการประสานเนิ่นนานแม้เกิดเพียงเสี้ยววินาที

แล้วเขาก็อาจจะยังจ้องค้างอยู่เช่นนั้นด้วยนัยกึ่งขำหากการ์ตูนร่างใหญ่ จากสไปรซ์ มาร์เก็ตไม่วิ่งเข้ามาเสียก่อน เด็กหนุ่มรีบพยุงตัว เหลือบมายังเธออีกครั้งเพียงแวบสั้นๆ คล้ายยังสงสัย คล้ายเริ่มจดจำ กับคล้าย...บางอย่าง ซึ่งอ่านไม่ทันเมื่อร่างสูงตัดสินใจวิ่งทะลุออกตรอกอีกฝั่งอย่างรวดเร็วก่อนจะถูกจับได้ ทิ้งมารินไว้ตรงนั้น ให้จ้องมองเบื้องหน้าซึ่งเหลือเพียงสลัวราง ของความว่างเปล่า ก่อนรีบซุกตัวในมุมเงาอีกครั้งกระทั่งทุกอย่างกลับคืนสู่ ความเงียบดังเดิม

...ทุกอย่าง ยกเว้นประกายตาสีประหลาดที่เหมือนถูกรอยเลื่อน อ่างว่างของคนหลงทางแผ่คลุม แข็งกร้าวราวสัตว์บาดเจ็บบั้น...ซึ่งค่อยๆ ซึมลงในความทรงจำของเธอโดยไม่รู้ตัว

...ความทรงจำที่มีแต่เปียกชื้น หนองหนัก กับเอาแต่จะร้าวรานซ้ำๆ อีกเนิ่นนานหลังจากนั้น...

"สรุปว่าเมื่อคืนลีเลยไปนอนบ้านเพื่อนเธอ"

คำถามคล้ายชวนคุยเรียกให้มาลารินผินหน้าจากเครื่องทำกาแฟครู่สั้นๆ มองหาก็เห็นเจ้าของร่างสูงยืนยิ้มอยู่เยื้องกัน ใต้โถแดดเรือเรืองายามสาย ท่ามกลางขดสายซ้อนซับซ้อนไม้เลื้อยที่เงาบังมาจากกริมหน้าต่าง แล้วหญิงสาวก็พลันหลุบหายลงไปในความคิดชั่วขณะหนึ่งตอนนั้นเองว่าที่ประณตคนดีของเธอช่างเป็นผู้ชายที่เหมาะสมกับฤดูใบไม้ร่วงอย่างยิ่ง ะไรบางอย่างซึ่งดูอบอุ่น มั่นคง ชวนให้ไว้วางใจ กลายเป็นบรรยากาศรายรอบเขาโดยไร้ที่มา ไหนจะการเป็นเจ้าของคาเฟ่ตั้งแต่อายุที่พ้นเบญจเพส มาไม่กี่ปี ซ้ำยังดำเนินกิจการมาอย่างดีนี้อีก...

"เรื่องรูมเมตว่าแม่แล้ว เรื่องร้านเย็นของมันแยกว่าอีกพี่"

เสียงร่วมบ่นจากชายร่างยักษ์อีกคนซึ่งยืนล้างแก้วกาแฟอยู่ด้านหลัง เรียกให้มาลารินหันไปย่นจมูกใส่ทันที ช่วงสายเช่นนี้ถือเป็นเวลาที่พนักงานในร้านพอจะผ่อนคลายได้บ้าง การพูดคุยหยอกหัวค่อนข้างเป็นไปอย่างสะดวก หลังต้องวิ่งวุ่นกับกองทัพผู้เสพติดกาแฟอื่นในช่วงโมงเร่งด่วนยามเช้า หญิงสาวคนเดียวในวงสนทนาบ่นระปอดระแปดทันที

"อย่าซ้ำเติมกันซีพีภพ คนยิ่งเครียดๆ อยู่"

"แบบนี้ลีไม่ขาดรายได้แม่เธอ" เจ้าของคาเฟ่หนุ่มฉีตน้ำใส่กระถางต้นไม้ก่อนหันมาสบตาหญิงสาวอย่างเห็นใจ "พี่อยากเพิ่มวันให้นะ ถ้ามันไม่ชนตารางเรียนของลี"

ที่ประณตแตกต่างจากเจ้าของร้านอาหารตอนเย็นของเธออย่างสิ้นเชิง เขาไม่เคยตระหนี่ ขี้บ่น หรือเอารัดเอาเปรียบลูกน้องสักกระพี้กรั้น ในทางตรงกันข้ามกลับคอยหยิบยื่นความช่วยเหลือแทบทุกครั้งอีกต่างหาก และแม้คาเฟ่ของเขาจะมีลูกค้าเข้าไม่ขาด ทว่าชายหนุ่มกลับไม่เคยมีที่ทำเต็มตัน ต่อรายรับหรือกระแสรับกระสายต่อรายจ่ายเลยสักครั้ง ราวกับว่าร้านแห่งนี้ เป็นเพียงรวงรังแห่งความสุขที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อโอบล้อมแต่ความต้องการ



ของเขาเท่านั้น ถือเป็นเจ้านายในฝันโดยแท้...

"ลึก็อยากทำแค่นี้ที่เดียวคะพี่นิต แต่ตารางเรียนไม่อำนวยจริงๆ" เธอหันไปโอดครวญ "เนีย เลยต้องมาเริ่มหางานใหม่อีกครั้งแล้ว"

ประณตระบายยิ้มจนใจกับคำกล่าวนั้นก่อนหันไปรดน้ำต้นไม้ที่เหลืออย่างเงิบเงิบอีกครั้ง ปล่อยให้มาลารินเหลือบมองแผ่นหลังกว้างของชายหนุ่มเป็นระยะขณะติดค้างอยู่กับทิวาทิวาในหัว เธอไม่ได้เล่าเพิ่มลงไปว่าหนึ่งในลูกค้าเจ้าปัญหาที่ทำให้ตนต้องออกจากงานคือเกวรา...เด็กสาวผู้เข้ามาเป็นเงาผูกผาดในคาเฟ่ก่อนจะหายไปกับสายลมต้นฤดูร้อน แล้วปล่อยให้รศชาติกาแพที่ประณตทำพล้นปร้าแปร่งไปอีกสองเดือนกว่าจะกลับมาเป็นดังเดิม...

ขณะเลื่อนลอยในความคิดนั้น จู่ๆ ร่างสูงก็พลันหันกลับมาหาจนเธอผลอสะดุ้งโหยง และทำได้เพียงคลี่ยิ้มกลมกลื่อนเมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้

"ที่จริงถ้าพูดถึงงาน...ตอนนี้ที่บ้านที่กำลังหาพี่เลี้ยงเด็กพอดี"

มาลารินกะพริบตาปริบ ทวนคำคู่สนทนาอย่างฉงน

"พี่เลี้ยง...เด็กหรือคะ"

"อ้อ หลานพี่เอง เป็นญาติห่างๆ นะ พ่อเค้าส่งมาเรียนที่นี้คนเดียวกลัวจะไปทำตัวเหลวไหลเลยอยากจ้างคนไปช่วยดูแล เงินดีนะ แถมที่พักรฟรีด้วย"

คนที่ถูกอำนาจเงินกัดกินมาแต่ไหนแต่ไรเริ่มตาวาว กระนั้นก็ยังไม่ยอมแถมเอ่ยอย่างเจียมเนื้อเจียมตัว

"แต่สีไม่มีใบรับรองการดูแลเด็กนะคะ"

"ไม่ใช่เด็กแบบนั้นหรอก" ชายหนุ่มหัวเราะพลางเบนสายตาออกไปมองเงาไม้เลื้อยจากนอกหน้าต่าง คล้ายพินิจภาพผู้ถูกกล่าวถึงจากความทรงจำ "น้องเค้าโตแล้วละ กำลังจะเข้ามาหา'ลัย"

"จ้างผมมั้ยพี่"

พี่ภพพาร่างกายของตนทะเลาะกลางปล้องเข้ามาในบทสนทนาพร้อมรอยยิ้มกว้าง ก่อนจะถูกมารลินผลักออกไปด้วยความรวดเร็ว หญิงสาวเช่นเขี้ยวอย่างหมายมาดแบบที่รู้จักกันว่าไม่จริงจัง

"อย่ามากันซินกันซีพี่ภพ"

เจ้าของร้านมองบทวิวาทเล็กๆ ของพนักงานทั้งสองอย่างขบขันและไม่คิดห้ามปราม ด้วยเข้าใจดีว่าการต่อล้อต่อเถียงเหมือนพี่น้องเป็นเรื่องปกติระหว่างมารลินกับภพอยู่แล้ว "พี่ก็อยากชวนภพนะ แต่พ่อเค้าอยากได้คนที่เรียนมหาลัยเดียวกัน แล้วก็เป็นคนที่จะเอื้อต่ออนาคตความรู้สึกคนอื่นมากๆ ด้วย จะได้ช่วยแนะนำน้องแต่ในทางที่ดี"

เพียงเท่านั้น หญิงสาวคนเดียวก็หัวเราะคิกขลุกกลางลอบยักคิ้วหัวลวดตาใส่พนักงานรุ่นพี่เป็นนัยว่า 'ทางที่ดีนะ เข้าใจไหม แนะนำแต่ในทางที่ดี' ก่อนจะโดนมะเหงกโป๊กใหญ่เป็นคำตอบกลับให้ได้หน้ามูยไปหนึ่งรอบ

ประเด็นสายหน้าระอาให้ลูกจ้างทั้งสองอย่างไม่เห็นจริงจัง เขาอธิบายค่าจ้างคร่าวๆ รวมไปถึงข้อเสนออื่นๆ ที่หญิงสาวจะได้รับแล้วจึงค่อยทวนถามขึ้นอีกครั้ง

"ว่าไง สนใจมั๊ย"

มารลินเริ่มจมลงไปในการค้านวนรายได้กับผลประโยชน์มากมายทันที บ้านพักใกล้มหาวิทยาลัยที่มีห้องนอนเดี่ยวและไม่ต้องเสียค่าเช่าสักดอลลาร์ เงินค่าจ้างซึ่งเพียงพอให้ถมหลุมหล่มจากค่าเทอมได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ และอาจมากพอ...หากเป็นไปได้ อาจมากพอให้เธอเก็บเป็นก้อนส่งให้ครอบครัวที่ประเทศไทยด้วยซ้ำ...

ครั้งเงยหน้าขึ้นไปก็เห็นระบวยรอยยิ้มจากพี่ประณตผู้รอฟังคำตอบอย่างเงียบเขียบอยู่ พร้อมกลิ่นอ่อนจางของกาแฟอวลผ่านริ้วแดดบางใสซึ่งทำให้หญิงสาวเพลินนึกย้อนถึงช่วงเวลาที่ได้เข้ามาทำงานในคาเฟ่แห่งนี้ครั้งแรก ตอนนั้นมารลินผู้ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการทำกาแฟก็ได้รับ

รอยยิ้มดูจะเดียวกันเช่นนี้จากชายคนเดิม และอีกหลายต่อหลายครั้ง หลังจากนั้น ยามหัดเป่าฟองนม ยามฝึกทেলাย หรือกระทั่งยามจำแนกรสชาติเมล็ด ที่ประณตมีรอยยิ้มให้เธออยู่เสมอ แล้วหญิงสาวก็ปลิ้นตระหนักรู้ได้ ประเดี๋ยวนั้นเองว่าต่อให้ไม่มีอะไรมาล่อลวงเธอก็จะยังตอบตกลงด้วยความสมัครใจอยู่ดี... หากเป็นคำขอของเขา

หญิงสาวเปลอยยิ้มตามคนตรงหน้า หัวเราะแหะๆ พลาญเอ่ยถาม  
"...ลึ้ยเข้าไปได้วันไหนคะ"

"ย้ายไปไหนสิ"

น้ำเสียงนุ่มนวลติดจะกังวลทอดผ่านสายโทรศัพท์ บ่งบอกชัดเจนว่า ผู้พูดเริ่มผูกกังวลเอาไว้กับถ้อยคำเมื่อครู่ที่มาลารินเพิ่งจะบอกกล่าว กระนั้น มันก็คงยังไม่กระจ่างมากพอ ประสมกับสัญชาตญาณความเป็นห่วงของผู้เป็นมารดาด้วยหากจะว่าไป

ดวงตาสีเข้มเปลอเบนไปสลับกับริ้วแสงของเส้นขอบฟ้า วาดวงเป็นรอยระเรื่อล้นนวลยามเย็น ดูอบอุ่นอ่อนจาง พร้อมๆ กับความคิดที่ว่านานเท่าใดแล้วที่เธอและคู่สนทนาต้องเชื่อมโยงกันผ่านเครื่องมือสื่อสารทางไกล ซึ่งไกลขนาดข้ามน้ำทะเลมาคนละทวีป ทั้งที่ตอนเล็กๆ หญิงสาวเคยเป็นเด็กติดแม่ถึงเพียงนั้นแท้ๆ

"เป็นบ้านไกลมหาลั้ยคะแม่ ไม่ต้องห่วงนะ"

มาลารินตอบพร้อมรอยยิ้มกว้างแม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีทางมองเห็น ซ้ำยังหัวเราะด้วยน้ำเสียงสบายๆ ทั้งที่ไม่มีเรื่องอะไรให้ขำ มันเป็นการหัวเราะเพื่อสร้างความปลอดภัยไปร่งอย่างที่ทำอยู่เสมอยามต้องการเปลี่ยนเรื่องชวนคุย หญิงสาวได้รับมรดกนี้มาจากบิดา ซึมซับพร้อมเสียงเปิดเผย ก้องกังวาน ท่าที่เป็นมิตรเข้าถึงง่าย และความเชื่อมั่นต่อจิตใจดีงามของทั้งตนเองและผู้อื่น

"แล้วนี่พ่อไปไหนคะ แม่อยู่บ้านคนเดียวเหรอ"

"ออกไปข้างนอกจะ เห็นว่าเย็นๆ หนูแนะนำถึงจะกลับ ช่วงนี้พ่อดูยุ่งๆ ไร่โรงงาน"

คุณสุมาลีผู้เป็นมารดาเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเรียบง่ายขณะที่คนฟังก็ไม่คิดที่จะซักถามสิ่งใดต่อ ครอบครัวของเธอมีสมาชิกเพียงสามคน สมบูรณ์และพร้อมด้วยความรักแทบล้นล้น ฐานะของที่บ้านไม่ได้ร่ำรวยระดับเหลือกินเหลือใช้อย่างเศรษฐี กระนั้นผู้เป็นบิดาก็สนับสนุนเต็มที่ยามบุตรสาวคนเดียวตัดสินใจเลือกศึกษาต่อไกลถึงต่างประเทศ พ่อบอกว่ามันเป็นการจ่ายเพื่อซื้อโอกาสในอนาคต และด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้มาลา린ต้องทำงานหาเงินเพื่อลดภาระอันเกินเหตุของครอบครัว หญิงสาวรู้ว่าบิดาจะไม่ปล่อยให้ตนร่ำรังหล่นระหว่างทางเพราะความอึดคึด แต่เธอก็ยังต้องก้าวเดินด้วยตัวเองบนถนนทอดยาวจนกว่าจะถึงปลายทางที่ตั้งใจไว้

"บอกพ่อพักบ้างสิคะ ไม่ต้องห่วงสิหรือก ลีเอาตัวรอดได้"

"แม่รู้ว่าสิเก่ง" อีกฝ่ายกระซิบตอบ "แต่พ่อเราเค้าขยัน"

"ช่วย ลีนะ ได้พ่ามาเต็มๆ เลยคะแม่"

ระอุโอของความร้อนลุ่มร้อนกำลังกระจายอย่างเจียบจิบ ริมฝีปากอึมกยืมอีกครั้งและไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ามีแววมุ่มมันมากเพียงใดในดวงตา มันฉายเพียงแวบสั้นๆ ในตอนที่มาลาลินพูดคุยเรื่องสัพเพเหระต่ออีกชั่วครู่ ก่อนที่หญิงสาวจะกล่าวคำลาซึ่งยืนยันหนักแน่นอีกครั้ง อย่างที่หาสาเหตุไม่ได้เช่นกันว่าเอาความมั่นใจมากมาเพียงใดมาพูด

"แม่ไม่ต้องห่วงนะ เรื่องบ้านนั้น... ลีดูแลตัวเองได้คะ"

ตั้งแต่ครั้งแรกจบจนหลังจากนั้นอีกเนิ่นนานในความทรงจำของมาลาลินไม่มีส่วนไหนเลยที่จะปล่อยให้ภาพของบ้านหลังนั้นซีดจางลงได้

มันเป็นบ้านที่ทำให้ความรู้สึกของการถูกทอดทิ้งอย่างน่าประหลาดตั้งแต่

มองจากระยะไกลทั้งๆ ที่เพิ่งจะทาสีเทาใหม่เอี่ยมทั้งหลังด้วยซ้ำ ขนาดไม่ใหญ่ แต่ก็ไม่เล็ก ตั้งอย่างเป็นเอกเทศด้วยรั้วล้อมรอบ มีเกาทัณฑ์หลายแห่งตายกลางสวนหน้าบ้านแคบๆ นั้น และยังมีซากของต้นอะไรต่อมิอะไรอ่อนแอเน่าไร้คนสนใจจนแทบกล้วได้ว่าเหมือนบ้านไม่มีคนอยู่อย่างไรรายางนั้น เธอยังจำได้ด้วยว่าต้องใช้เวลามากหลายเดือนเพื่อผ่านฤดูหนาวอย่างอดทนกว่าที่สี่เขียวของยอดหญ้าอ่อนจะยอมแทงระแหงดินออกมาแต้มชีวิตชีวาให้ดูสดชื่นอย่างที่ควร...

"บ้านหลังไม่ใหญ่มากหรอกเพราะอยู่กันแค่สองคน ห้องนอนของลีอยู่ด้านล่าง ตรงข้ามกับบันไดขึ้นชั้นสอง ส่วนข้างบนนั่นมีห้องใหญ่อยู่ห้องเดียวเป็นของน้องเค้า"

พี่ประณตอธิบายตอนที่ช่วยเธอยกกระเป๋าเข้าไปด้านใน ขณะที่มาลารินพยักหน้ารับรู้พลางกวาดตามองเครื่องเรือนเปลือยเปล่าซึ่งแทบจะไม่มีของประดับจนดูเหมือนบ้านโล่งๆ ที่เอาไว้โชว์ในหมู่บ้านจัดสรร ซ้ำยังคิดไปเองว่าเจ้าของบ้านคงยังไม่มีเวลาได้ดูแลเท่าใดนักเพราะเพิ่งจะย้ายเข้ามา

...เธอไม่รู้ว่่าอันที่จริงมันถูกปล่อยให้เป็นเช่นนั้นมานานแล้ว ทั้งตัวเรือนและผู้อยู่อาศัย... ทั้บถมไปด้วยความว่างเปล่า ไร้การเหลียวแล กับปล่อยทิ้งท่ามกลางความเดียวดาย

"งานของลีไม่มีอะไรมากหรอก แค่ช่วยดูแลความเป็นอยู่ แนะนำแนวทางที่ถูกที่ควร ง่ายๆ ว่าเป็นแฮ็ลเมตที่ดีคนหนึ่ง...เป็นไง พอไหวมั๊ย"

มาลารินผินหน้าไปก็เห็นคนถามยี่นัยมรอคำตอบอยู่ ละอองแดดเหงางๆ ส่องผ่านทั้งคู่ท่ามกลางความเงียบงัน ก่อนที่หญิงสาวจะยิ้มรับพลางกำซิบหนักแน่น

"พื้ณตพุดอย่างกับไม่รู้จักลีไปได้ แค่นี้สบายมากค่ะ"

ร่างสูงส่ายหน้าระอาปนขบขันพร้อมยกมือขึ้นขยี้เรือนผมหนาอย่าง

มันเขี้ยว กับเพียงเท่านั้น แค่นี้ยวขณะยามมือของเขาสัมผัสลงมา ปลายเท้าของเธอก็คล้ายจะไม่ติดพื้น ยื้อยุดอยู่กับจังหวะหัวใจแก่งไกวโดยไม่อาจห้าม...

"พี่รู้ว่าสี่เก่งอยู่แล้ว แต่..."

"ทำอะไรกันนะ"

ยังไม่ทันจบคำ เสียงทุ้มติดจะกระด้างก็ถึงความสนใจของทั้งสอง ไปยังผู้มาใหม่ทันที

...น่าประหลาดที่เราจะจดจำคนคนหนึ่งได้เนิ่นนานจากการเจอกันเพียงครั้งเดียว และมาลารินก็ไม่ว่าเด็กหนุ่มจอมหองที่เธอนึกว่าได้ลอบออกจากความทรงจำหลังวิ่งหายไปนสลับเงาเป็ยกชั้นของตรอกแคบๆ คืบก่อนจะกลับมาขึ้นเด่นชัดต่อหน้าเธออีกครั้งยามนี้ เยื่อหุ้ม อวดดี พร้อมเสื้อผ้าราคาแพงระยับกับกุญแจรถสปอร์ตในมือ และดวงตานั้น...ดวงตาสีเทาที่แข็งกร้าวราวโลกทั้งใบเป็นศัตรูกับเขา กิ่งๆ ว่าเกือบจะว่างเปล่าจนน่าใจหาย

ท่ามกลางภาพทรงรีนของคืนฝนตกในความทรงจำ ผู้มาใหม่ก็สำรวจมาลารินตั้งแต่หัวจรดเท้าก่อนแค้นเสียงเยาะทันที

"คุณอาเอาขอตานเข้ามาในบ้านของผมทำไม"

"ไอ้...!"

เพราะคำพูดไม่ไว้หน้า โทสะจึงพลันเดือดพุ่งจนหญิงสาวเกือบย้อนกลับด้วยถ้อยคำรุนแรงหากไม่คิดว่าที่ประณตอยู่ด้วย เธออ้าปากไว้แล้วด้วยซ้ำ แต่ได้ให้ชะงักค้างกับความคิดบางอย่างซึ่งจู่โจมเข้ามาในห้วงความคิด ก่อนที่ มาลารินจะเหลือบมองเจ้านายตนสลับกับอีกฝ่ายทันที

"บ้าน?...หรือว่า"

คู่กรณีไม่ได้ชี้แจงแต่อย่างใด หากแต่เป็นที่ประณตผู้ยังรักษาท่าทีจิตใจของเขาเอาไว้ได้แม้ยามเอ่ยตึง

"อย่าเสียมารยาทนะวิน นี่พี่ลี ต่อไปนี้เค้าจะมาอยู่ที่นี้เพื่อช่วยดูแล

เรา"

"หา!/หา!"

เสียงอุทานโดยไม่ได้นัดหมายเรียกให้ดวงตาสองคู่บิ่งเอิญเบนไปสบกันพอดี มลารินสละบัดหน้าพริตเพื่อให้ความคิดสะโหลสะเหลได้พอเข้ารูปรูปร่าง รอยดั่งเดิม พร้อมๆ กับคืบคลานบางอย่าง เหมือนจะเป็นสัญชาตญาณ... เธอไม่แน่ใจนัก ที่เอาแต่หลุดครวญให้หญิงสาวรีบถอยห่างจากสถานการณ์ตรงหน้าก่อนจะสายเกินไป...เด็กนี่คือปัญหาอย่างไม่อาจเป็นอื่นไปได้ เป็นบาดแผลในอนาคตที่จะกินพื้นที่เกินครึ่งของแผนภาพความทรงจำ ที่มาของรอยยิ้มและหยาดน้ำตานับพันซึ่งรอคอยอยู่ข้างหน้า หากก็นั้นปะไร ยามนั้นเธอที่มึนท้อเกินกว่าจะคิดถึงอะไรได้ แม้นิยามที่อีกฝ่ายประท้วงเสียงแข็ง

"ผมบอกแล้วไงว่าไม่เอา! ไม่ต้องมายุ่ง!" ดวงตาสีเทาแข็งกร้าว ดุจจะเป็นอริต่อโลกทั้งใบ "หรือพ่อผมเอาเงินจ้างคุณเอาอีกคน ถึงได้เป็นไปกับเค้าด้วย"

"กวิน ตันตินรงค์!"

นี่คือครั้งแรกที่ที่ประณตแสดงความไม่พอใจต่อหน้ามลาริน เขาเอ่ยปรามอย่างสะกดกลั่นด้วยชื่อเต็มของอีกฝ่าย ขณะที่เด็กหนุ่มเจ้าของบ้านกลับแค้นยิ้มโดยไม่สนใจพร้อมกับเตี้อดตาลอย่างไม่มียั้งหย่อนกัน กวินอย่างสามซุ่มเข้ามาใกล้เธอ ท่าทางคุกคามพลางชี้หน้าอย่างถือดี

"อ้อ หรือแค้นที่ต้องออกจางานก็เลยคิดจะมาเอาคืนนั่น นืออย่าบอกนะว่าตามตั้งแต่สไปร์ซ์ มาร์เก็ตจนมาถึงที่นี่ ทำไม หา คิดจะทำตัวเป็นกาฝากบ้านคนอื่นเพราะข้างถังขยะมันหนาวเกินไปแล้วรึไง"

การถูกดูแคลนด้วยถ้อยคำเจ็บแสบทำให้มลารินอ้าปากหวออีกครั้ง พलगอดดอก เชิดหน้าเถียงด้วยทิวและโทสะทั้งหมดที่มีทันที

"ก็ถ้าฉันไม่บิ่งเอิญอยู่ตรงนั้น ใครบางคนคงโดนซ้อมจนตายอยู่ข้างถังขยะไปแล้วล่ะ!"

"เดี๋ยวนะ ทั้งสองคนเคยเจอกันแล้วหรือ" ผู้อาวุโสที่สุดในเหตุการณ์  
เอ่ยชัดด้วยสีหน้าประหลาดใจชัดเจน

"ตาคันนี่นี้แหละคะพี่คนที่มึนเรื่องกับลีในร้านเพราะยาย..."

หญิงสาวชะงักค้าง รีบกลืนน้ำลายลงคอทันทีพร้อมความร้อร่นที่  
ผุดพล่าน...ตายละหว่า ตายละหว่า ถ้าความสัมพันธ์ซับซ้อนแบบนี้ก็แสดงว่า  
แฟนเก่าของฝ่ายอาคือผู้หญิงคนเดียวกับที่ฝ่ายหลานกำลังคว่ำอยู่ล่ะสิ

มาลารินเหลือบมองเจ้าของร้านกาแฟหนุ่ม แล้วภาพเก่าๆ เมื่อไม่กี่  
เดือนก่อนก็ค่อยๆ ซ้อนทับในทรงจำ รอยยิ้มมวลอารมณ์ขมขื่นกับท่าที  
หลุดลอยลงในความเศร้าจนไม่อาจทำอะไรหรือจับต้องสิ่งใดได้ดีดังเดิม และ  
ฤดูร้อนที่ถูกทำให้กลายเป็นบทเพลงเลื่อนรางสีหม่น...ความเจ็บปวดบ้าง  
พวกนั้นที่พี่ประณตคนดีของเธอไม่ควรได้สัมผัสสักนิด

กับเพียงเท่านั้นเอง ทุกอย่างเริ่มมาจากความปรารถนาดีที่อยากปกป้อง  
ความรู้สึกของประณต มาลารินในวัยยี่สิบปีคิดแค่ว่าถ้าเธอคอยจับตาดูวิน  
เอาไว้ก็อาจจะกีดกันไม่ให้เรื่องของเกวราบานปลายจนทำร้ายผู้มีพระคุณ  
ของเธอ และหากเป็นไปได้...ถ้าได้ช่วยให้ไอ้เด็กจ๋องหอนี่ปรับเปลี่ยน  
พฤติกรรมบ้างก็คงเป็นเรื่องดีสมค่าจ้างไม่น้อย ใช่ว่าเพื่อพี่ประณต และ  
เพื่อเงินด้วย

...ความคิดของเธอตื่นขึ้นเพียงเท่านั้นเอง

หญิงสาวเซิดหน้าขึ้น สบตาเด็กหนุ่มแวบสั้นๆ สูดลมหายใจเข้าปอด  
ราวจะประกาศกร้าวว่าเขาไม่อาจสร้างความหวั่นเกรงใดๆ แก่เธอได้ ก่อน  
หันไปยิ้มให้ผู้เป็นเจ้านายจากร้านกาแฟอย่างมั่นคง

"พี่ประณตไม่ต้องห่วงนะคะ ลีจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุดเลยคะ"

และไม่...มาลารินไม่รู้หรือว่าคำพูดของตนมีน้ำหนักมากเพียงใด  
และไม่รู้ด้วยว่าผลของการรับปากต่อจากนั้น คนที่เปลี่ยนแปลงไปไม่ได้  
มีแค่กวิน หากรวมถึงเธออีกคน...อย่างสิ้นเชิงทีเดียว



# บทที่ 3

ปัจจุบัน  
ประเทศไทย  
เพลิง!!

เสียงแก้วแตกก้องดังท่ามกลางคำรามฟ้าด้านนอกทำให้บรรยากาศครึ้มๆ พลันขมุกขมัวยิ่งกว่าเดิม และตอนที่มาลารินเผลอก้าวถอยหลังก็ไม่มีใครหรือแม้แต่ตัวหญิงสาวเองได้ทันสังเกตเห็นเลยว่ารองเท้าไร้ส้นคู่นั้นจะบางจนไม่อาจต้านปลายแก้วแหลมชิ้นใหญ่ ซึ่งกระเด็นไปรอสร้างบาดแผลในตำแหน่งราวจับวาง ก่อนเสียบลึกถึงผิวเนื้อทันทีที่เท้าเหยียบลง ห้วงขณะนั้น ดวงตาซึ่งแบกรับร่องรอยของความโศกเศร้าจับจ้องผู้มาใหม่ นิ่งงัน และคั่งค้างตุ้บเป็นรูปปั้น ขณะที่กิริติกลับทำได้เพียงสลบมองทั้งสองด้วยประหลาดใจ

คำว่า 'ไม่ได้เจอกันนานนะ' ที่พี่ชายเพิ่งเอ่ยติดอยู่ในหัวเด็กหนุ่มพร้อมๆ กับความสงสัยผุดวาบซึ่งแม้แต่เขาก็ยังไม่รู้ตัว แล้วไหนจะยังสายตาที่พี่กวินใช้มองคุณลินี่น้ออีก... กิริติไม่เคยเห็นใครมีสายตาเกลียดชังสาตซัดปานว่าจะฆ่าให้ตายได้มากมายถึงเพียงนี้ ราวกับไม่ใช่ความรู้สึกฉาบฉวย

หากแต่บ่มเพาะข้ามผ่านเวลามาเนิ่นนาน ทว่าจะนานเท่าใด...เขากลับไม่อาจบอกได้เลย

"คุณลี้รู้จักกับพี่วินด้วยหรือครับ"

กิริติไม่อาจปล่อยความสงสัยทิ้งไว้ กระนั้นคนถูกถามก็ไม่ได้ละสายตากลับมายังเขา วิธีที่หญิงสาวมองกวินไม่เหมือนการจับจ้องเพื่อครุ่นคิดและไม่แม้แต่จะมีอารมณ์ใดๆ ให้ตีความ คล้ายกับว่ามาลารินมองทะลุร่างสูงไปยังสุดปลายความทรงจำกับเพียงติดค้างอยู่เช่นนั้น เหมือนหนังสือที่ถูกกางทิ้งไว้ขณะที่คนอ่านกลบฝังตัวเองไว้ใต้ซากกระเถาะกระของความคิด

แม่อ้วนบนเบาะเงยหน้าขึ้นมาก่อนหาวหวิด มันหันไปหาเจ้าของร้านกาแฟสาวก่อนร้องเหมียวคำเดียวสั้นๆ เพิกเฉยต่อบรรยากาศหนักอึ้งขณะวางเหยียงลงพาดเบาะแล้วใช้ดวงตาปริบมองสถานการณ์ตรงหน้าพอดีกับที่มาลารินหลุดคืนสู่สติ เธอเงยบขั้วคิ้ว ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

"ไม่รู้ลี้คะ...จำไม่ได้"

ราวกับไม่แปลกใจในคำตอบที่ได้รับ กวินเหยียดยิ้มหยัน แค้นหัวเราะในลำคอ แล้วหันมาสำรวจมองภายในร้านแทน

"นี่หรือร้านกาแฟที่แกบอกว่าดีนักดีหนา" เขาเอ่ยถามน้องชายพลางเหลือบไปยังร่างระหงเพียงเสี้ยวขณะ "จั้นๆ ไม่เห็นจะดูวิเศษวิโสตรงไหน"

มาลารินไม่ได้ตอบโต้ ความจริงคือไม่มีใครรู้ว่าหล่อนคิดอะไรอยู่ด้วยซ้ำ ตอนที่เบือนหน้าออกไปมองหยดฝนไหลล้นนอกหน้าต่าง

...และไม่มีใครรู้ด้วยว่าดวงตาสีเทาประหลาดคู่หนึ่งจะลอบมองเท้าซึ่งถูกเศษแก้วฝังรอยไว้อยู่นานเพียงใด หรือสังเกตว่าเขาเห็นมันตั้งแต่เลือดยังไม่หยุดซึม จวบจนตอนนี้ที่เริ่มแต่มีสีแดงฉานออกมาจากเท้าของอีกฝ่าย จับจ้องอยู่เช่นนั้น เงียบงันไร้วาจา กระทั่งกิริติเริ่มมองตามแล้วเพิ่งจะสังเกตเห็นนั่นเอง

"คุณลี้ครับ แผล..."

เด็กหนุ่มรีบบุกujukอลุกขึ้นด้วยความตกใจ ตั้งท่าจะเข้าไปช่วยเก็บเศษแก้วบนพื้นด้วยความเป็นห่วงโดยไม่รู้สึกนึกตัวกำลังถูกผู้เป็นที่ชายจับจ้องทุกการกระทำ ขณะที่มาลารินซึ่งเพิ่งจะรู้สึกตัวกลับก้มมองหุดเลือดของตนก่อนเงยหน้าขึ้นยิ้มจางๆ

"ไม่เป็นไรค่ะ คุณตืออย่าเข้ามาเลย เตียวจะเหยียบเศษแก้วไปด้วย..."

"แผลแค่นั้นไม่ตายหรอก"

เสียงเอ่ยราบเรียบทำให้หญิงสาวชะงัก กวินจ้องไปยังประกายคลุมเครือใต้แพขนตาพร้อมกระซิบเสียงเบา เหยียดหยัน ชัดเจนทุกถ้อยคำ

"คนแบบนี้ไม่มีความรู้สึกให้เจ็บปวดด้วยซ้ำ"

เหมือนเสียงเม็ดฝนจะหนักอึ้งยิ่งกว่าเดิม เมื่อหญิงสาวเลือกที่จะสบตาอีกฝ่ายก่อนเอ่ยซ้ำ ชัด รวากับไม่ใส่ใจ รวากับว่าไม่มีความจำเป็นต้องเกี่ยวพันกันแม้ในฐานะลูกค้ำกับเจ้าของร้าน

"ฉันค่อนข้างเลือกคนที่จะใช้ความรู้สึกด้วยนะค่ะ"

โดยไม่รอฟังคำตอบโต้ มาลารินก็ผลุบหายเข้าไปเอาอุปกรณ์เก็บกวาดหลังร้านครู่สั้นๆ เดินออกมาอีกครั้งก็จัดการเศษแก้วโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นสบตาใครอีก และกลับเป็นกวินเสียเองที่เริ่มลุกโซนด้วยโทสะ ทว่าก่อนซากป่นละเอียดข้างในจะถูกขี้เหยียบซ้ำแล้วซ้ำเล่าอีกครั้ง เสียงกรังกรังจากกระดิ่งประตูพร้อมผู้มาใหม่ก็เรียกความสนใจของทุกคนเสียก่อน

เสียงกร็วยกรวดของท้องฟ้าค่อยๆ เคลื่อนห่างไปแล้ว หากสายฝนก็ยังพรูพร่างไม่ขาดสาย ยามที่เด็กชายในวัยราวสิบขวบกับชุดนักเรียนเปียกปอนของเขาก้าวเข้ามาพลงกวาดมองบรรยากาศในร้านด้วยความประหลาดใจก่อนจะวิ่งเข้าไปหามาลารินอย่างตื่นตระหนกเมื่อเห็นรอยเลือดและเศษแก้ว

"แม่...เจ็บตรงไหนมัยฮะ"

ที่สุดแล้วก็ป็นตอนนั้นแหละ ที่รอยยิ้มอ่อนหวานของหญิงสาวหนึ่งเดียว พลันระบายอ่อนนาง

"ทำไมเปียกขนาดนี้ล่ะริน"

มาลารินถามกลับพลางลูบเรือนผมขึ้นๆ นั้น และไม่มีที่ท่าจะอธิบายเรื่องราวที่เกิดขึ้นแม้แต่หน่อย ความเป็นแม่อันเปี่ยมล้นจริงใจความสนใจของเธอมายังคนตรงหน้าแทบทั้งหมด

"รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเร็ว อย่าเสียงดังละ คุณยายงีบอยู่"

แม้จะมีท่าทีละล้าละลังด้วยทั้งเป็นห่วงและอยากช่วยเก็บกวาด ทว่าสุดท้ายเด็กชายก็พยักหน้าอย่างว่าง่ายก่อนวิ่งหายเข้าหลังร้านไป โดยไม่รู้เลยว่าตลอดเวลาอันจะมีชายร่างสูงคนหนึ่งจับจ้องตนอยู่อย่างตกตะลึง...

ตะกอนอารมณ์เก่าก่อนถูกกระตุ้นจนขุนคลั๊ก กับเพียงผลัดต้นให้กวินสาวเท้าเข้าไปหาหญิงสาวทันทีโดยไม่สนแม้เศษแก้วบนพื้น เขากระซอกแขนของเธออย่างแรงจนกิริยาที่ลอบจับจ้องการกระทำนั้นอยู่ริบถูกเข้าไปห้ามก่อนจะถูกเจ้าของร่างสูงสะบัดแทบล้ม กวินไม่ได้หันไปมองน้องชายด้วยซ้ำ ดวงตาสีเทาคมกริบ บาดลึก ถลึงจ้องคนตรงหน้าด้วยทั้งโกรธแค้นและสับสน

"เด็กนั้นใคร!!"

มาลารินมองเรียวแขนซึ่งถูกแรงบีบจนแดงเกือกของตนเพียงแวบสั้นๆ ก่อนเบนสายตาที่ไม่มีใครอ่านออกกลับมาสบอีกฝ่าย แล้วจึงตอบโดยไม่คิดปิดบัง

"ลูกชายของฉัน"

"กับใคร!!"

ชายหนุ่มตะคอกแข่งเสียงฝนด้านนอก เหมือนรอยซึ่งแหลกละเอียดมาเนิ่นนานกลับถูกขยี้ให้เป็นผงในทันทีทันใดโดยไร้สัญญาณเตือน ปนสลายกับเหลือไว้แต่เพลิงไหม้ไร้ทางดับ... กวินมองเข้าไปในดวงตาของหญิงสาวตรงหน้า ดวงตาที่ดูชื่นชุ่มด้วยหยดน้ำบางๆ เคลือบอยู่ตลอดเวลาอัน ดวงตาที่ลึกเร้นด้วยสีดำสนิทราวไร้สิ้นสุดอย่างที่เคยทำให้เขาดิ่งร่วงลงไปและติดค้างใน

มีตบอดตลอดกาล...ใช่ ดวงตาคู่นี้...ดวงตาแบบที่เด็กชายคนเมื่อครู่ได้  
ครอบครองไม่มีผิดเพี้ยน ดวงตาที่ต้องมีสายเลือดเดียวกันเท่านั้นจึงจะ  
เหมือนได้!

แล้วพลันรู้สึกเหมือนบางอย่างฉีกขาด เหมือนจะเป็นรอยแผลที่ไม่เคย  
หายดีข้างใน...สักแห่งหรือจะเป็นที่ทุกแห่งจนไม่มีที่ว่างเหลือพอเมื่อ  
ตระหนักว่าไร้ซึ่งส่วนเสี้ยวของเขาในตัวเด็กชายคนนั้น ไม่ว่าจะเป็นจุมพ  
ริมฝีปาก กระทั่งสีตาหรือเส้นผม ไม่เลย ไม่มีเลยแม้แต่น้อย เด็กนั้นกับเขา  
ไม่มีสิ่งใดให้เกี่ยวข้อง...ต่างเป็นคนแปลกหน้าของกันและกันอย่างสิ้นเชิง

พันธนาการแน่นหนาระหว่างความเคียดแค้นกับความเจ็บปวดจนไม่รู้ว  
ชีวิตหนึ่งของคนเราจะเจ็บไปได้มากกว่านี้อีกหรือไม่กระหวัดพันหัวใจ ผลักดัน  
ให้กวีนเปลือบีบแชนของเธอจนแทบจะหักคามือ เป็นเหตุให้มารารินต้อง  
ค่อยๆ มุ่งคิวด้วยปวดปลาบ

"ฟี่วิน! ทำอะไรนะ"

กิริติที่เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างรีบพุ่งเข้าไปห้ามอีกครั้ง เขาผลักเจ้าของ  
ร่างสูงออก พาตัวเองยืนกึ่งกลางเพื่อสลับมองทั้งสองด้วยความสงสัย  
อัดแน่นและไม่อาจทนให้ผู้เป็นพี่ชายแสดงอาการเกรี้ยวกราดใส่ผู้หญิงที่ตน  
หลงรักอีกต่อไป...นี่มันไม่ถูกต้อง ไม่เลยสักนิด

"แกรู้อยู่แล้วเหอว่าผู้หญิงคนนี้มีลูก"

ร่างสูงไม่ได้ตันทุรังก้าวเข้าไปทำท่าคุกคามใดๆ อีก เขาเบนความสนใจ  
มาตะคอกใส่น้องชายราวจะระบายโทสะใส่ไปด้วยอีกคน แววตาคู่คมปรากฏ  
รอยเย้ยหยันกึ่งจะคาดคั้น

"ทั้งๆ ที่แกรู้อยู่แล้วเนี่ยนะ!"

"อย่ามาทำตัวก้าวร้าวในร้านของฉัน"

มารารินเอ่ยอย่างสะกดกลิ่น หญิงสาวสะบัดทิ้งท่าทางสงบเงียบแล้ว  
จ้องหน้าอีกฝ่ายด้วยประกายตาแข็งกร้าว ปราศจากความกริ่งเกรง...และ

เพราะสายตาเช่นนี้เองที่ทำให้กวินต้องชะงักค้าง พร้อมๆ กับความรู้สึกราว ถูกกระซากลงสู่กันเหวความทรงจำอีกครั้ง เขาจำได้ เรียกว่าไม่เคยลืมเลย จะถูกกว่า มันเป็นสายตาของคนผู้ตายที่เคยเอาแต่จ้องเขาอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ในโมงยามครั้งเรื่องราวต่างๆ นี้เพิ่งจะเริ่มต้น ไซ้ เธอเคยมองเขาแบบนี้... ในอดีตเนิ่นนานมาแล้ว

"เธอทำได้ยังไง"

ชายหนุ่มกระซิบแผ่วโดยไม่รู้ตัว ในชั่วแวบหนึ่งคล้ายจะกลับไปเป็น เด็กวัยรุ่นในบ้านที่มีต้นแม็กโนเลียบานสะพรั่งหลังนั้น...

"...เธอกับฉันแบบนี้ได้ยังไง..."

มารลินหนึ่งงันก่อนจะกะพริบประกายบางอย่างแวบสั้นๆ เป็นครั้งแรก แล้วก็ตั้งสะดุ้งเมื่อร่างสูงของกวินพลันเซถอยด้วยแรงผลักแบบทุ่มสุดตัวจาก เด็กชายศรัณย์ที่อยู่ในชุดเปลี่ยนใหม่ เพื่อให้ได้ทางแขนปกป้องเธอไว้ด้วย ใบบนหน้าขมึงทึ่ง

"อย่าทำแม่นะ! อย่าทำ อย่าทำแม่สีของผม!" เมื่อเห็นว่าคำตอบที่ได้รับ กลับมามีเพียงความเงียบ เด็กน้อยก็ทิ้งผลึกทั้งตั้งจนวนสูงต้องถอยร่นจน ติดประตู ท่าทางผู้ตายราวได้มรดกมาจากมารดาในอดีตไม่ผิดเพี้ยน "ออกไปเลยนะ ผู้ใหญ่ใจร้าย ออกไปเลย!"

ฝนยังคงสาดลงมาไม่ขาดสายตอนที่กวินถูกดันออกจากร้านกาแฟ และทั้งหมดที่เขาทำคือยืนอยู่เช่นนั้น นิ่ง เนิ่นนาน เพื่อใช้ดวงตาสีเทา จับจ้องเจ้าของร่างระหงด้านในอย่างเงียบงัน ท่ามกลางเงามาสนลัวสีหม่น กับตะกอนหรือพันสับสน ดังคั้งแค้นที่รังแต่จะเพิ่มขึ้นทุกการบีบอัดของหัวใจ

ไม่เป็นไร

ชายหนุ่มกระซิบบอกตัวเอง หยาดฝนพรูพรูมจนทั้งร่างเริ่มเปียกชื้น แต่กลับไม่ได้อยู่ในความสนใจสักนิด เวลานี้เขาคิดอยู่เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น ...ไม่เป็นไร เขาเจอเธอแล้ว ต่อไปนี้ผู้หญิงคนนั้นจะหนีเขาไปไหน

ไม่ได้อีกแล้ว!

10 ปีที่แล้ว

เมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย

"ออกไป!"

เสียงท่มประกาศกร้าว ออกคำสั่งอย่างเป็นนิสัยทันทีที่ประณตผากแต่เพียง รอยยิ้มให้กำลังใจก่อนทิ้งทั้งมารลินและเขาไว้ในบ้านเพียงสองคน... อย่างกับว่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงได้อย่างนั้นแหละ กวินหยามหยันอยู่ในใจ เจ้าของดวงตาสีเทาประหลาดซ้ำเลื่องหญิงสาวอีกครั้งพร้อมซั่มมือไปยังประตูบ้าน ด้วยท่าทางยโสถือดี

หากเธอไม่รู้ว่เขามันเป็นไอ้ตัวแสบมากแค่ไหน กวินก็จะทำให้เห็นเอง

"ชนข้าวของออกจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้"

"ฉันแค่ทำตามหน้าที่ และคนที่ให้หน้าที่นี้กับฉันก็คือพ่อของนาย"

ร่างระหงยักไหล่ ซ้ำยังตอบโต้ด้วยคำพูดแสบร้อนไม่ยิ่งหย่อนกัน "ไม่ใช่คนจ่ายเงิน ไม่ต้องมาสั่ง"

"อ้อ พวกหิวเงินนี่เอง"

เด็กหนุ่มแค่นยิ้ม ย่นย่อระยะห่างด้วยการสาวเท้าเข้าไปใกล้เพื่อพิจารณา คนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้าอีกครั้ง... กับอื้แค่ผู้หญิงธรรมดาๆ ที่ไม่มีอะไร น่าดึงดูดสักอย่างจะไปเอาความกล้าจากไหนมากมายมาทำตัวขวางหูขวางตา เขาได้้นอกจากกระหายเงิน แต่จะว่าไปไอ้โลกสับปะรังเคไปนี้มันก็หมุ่นไป ด้วยการแลกเปลี่ยนที่ตีค่าเป็นวัตฤมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นา เหมือนฝูงปลาที่เอาแต่ว่ายพลา่กับอ้าปากโง่ๆ รอคนโปรยอาหารนั้นไง คนมันก็เฮงชวย และเต็มไปด้วยความโลภไม่จบสิ้นเหมือนๆ กันหมดนั่นแหละ...

ด้วยเดียดฉันท์จากตะกอนขุนลิกข้างใน โดยไร้สัญญาณเตือน กวินก็ พลันคว้ากระเป๋าของเธออย่างรวดเร็วเพื่อก้าวออกจากบ้านแล้วเขวี้ยงมันทิ้ง

อย่างเหยียดๆ ให้ตกเบี่ยงอยู่ข้างซากกุหลาบแห่งกรังกลางสวน ก่อนจะเปิดกระเป๋าสตางค์แล้วกำธนบัตรทั้งหมดข้างในโปรยตามออกไป มองกระต๊ากสูงค่าเหล่านั้นปลิวว่อนกระจัดกระจายทั่วบริเวณ เพื่อจะได้หันกลับไปแสร้งยิ้มใส่เจ้าของร่างระหงซึ่งกำลังตกตะลึงกับการกระทำของเขาอยู่ไม่ไกลกันสะใจท่วมทันข้างในจนสิ้นกระเพื่อม

"ถ้าหิวเงินนักก็ตามไปเก็บแล้วจะไปไหนก็ไป"

มารารินตะลึงค้าง ดวงตาของเธอเบิกกว้าง และทำตามคำสั่งอย่างรวดเร็ว

แม้จะไม่ต่างไปจากคาดไว้เท่าใดนัก ทว่าทันทีที่หญิงสาวรีไปก้มเก็บเงินซึ่งระเกะระกะทั่วบริเวณอย่างไร้ศักดิ์ศรี ความโกรธก็พลันแล่นระลอกอีกครั้งข้างใน...ไม่ผิดจากที่เขาคิดไว้สักนิด ยานี่ก็แค่หนึ่งในคนประเภททาสเงินที่เดินพาดผ่านแทบชนกันตามท้องถนนทั่วไปนั่นแหละ

กวินเหยียดหยันและตัดสินใจว่าคงไม่ทิ้งเวลาไปกับการมองภาพน่าสมเพชเช่นนี้อีก ดวงตาสีเทาฉายประกายดูแคลนก่อนพาดนกลับเข้าบ้านเสียให้พ้นๆ ทั้งยังไม่ลืมล็อกประตูบ้านอย่างแน่นหนาเพื่อป้องกันไม่ให้คนน่ารังเกียจเช่นนั้นเข้ามาวุ่นวายอีก ก่อนทิ้งตัวลงบนโซฟาแล้วหลับตากลิ้นม่านหม่นภายใน...เพียงเพื่อจะดำทอโลกใบนี้อีกครั้ง ซ้ำแล้วซ้ำเล่ากับความเกลียดชังและไม่ยินยอม อย่งที่เขาทำมาตลอด...

ทุเรศสิ้นดี กับอีแค่เงินไม่เท่าไรก็ซื้อความตั้งใจที่ว่าหนักแน่นเป็นหนักหนานั่นได้แล้ว...พวกคนหิวเงินน่ารำคาญ...

ผัวะ!!

"เฮ้ย!"

ร่างสูงสะดุ้งโหยง ความรู้สึกถึงบางสิ่งฟาดลงมาบนใบหน้าเรียกสติของเด็กหนุ่มกลับคืนทันที กวินรีบลืมตาด้วยไม้ทันทันตั้งรับจริงแท้ แล้วพลันสบเข้ากับลูกแก้วสีดำสนิทคู่หนึ่งซึ่งกำลังจ้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย



พร้อมความรู้สึกประหลาดใจคุณตาวบเมื่อเห็นว่ามารินยืนอยู่ตรงหน้าเขาได้อย่างไรหรือตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบชัด ลูกโซนด้วยท่าทางแข็งกร้าวไม่ยอมแพ้มันที่ชวนให้อะไรบางอย่างข้างในถูกสะกด เพื่อสุดท้ายนั้นเขาจะปลิ้นหงุดหงิดขึ้นมาอีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งยามเห็นว่าสิ่งที่อีกฝ่ายโยนใส่ต้นก็คือเหล่าธนบัตรซึ่งเพิ่งจะปลิวกระจายราวใบไม้แห้งพวกนั้น

ยายนี่กล้าดียังไง...

"ถ้าไม่ได้ทำงานหาเงินเองก็อย่ามาหาว่าเล่นแบบนี้"

หญิงสาวเอ่ยอย่างสะกดกลั้ว แวบหนึ่งคล้ายว่ายังเหลือถ้อยคำเผ็ดร้อนอีกมากมายให้ระบายออกมา แต่ก็กักเก็บเอาไว้เท่านั้นพร้อมการกดอกและขีดหน้าขึ้นราวจะประกาศว่าไม่ยินยอม ขณะที่กวินเองก็โกรธไม่ยิ่งหย่อนกัน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีเรื่องประหลาดใจมากกว่า

"เข้ามาได้ไงวะ"

"อ้อ"

อีกฝ่ายว่าพลงระบายยิ้มกว้างอย่างเปิดเผยพร้อมชูพวงกุญแจขึ้นหรัสเสียงกริ่งกริ่งคล้ายยียวน

"ไม่รู้หรือว่าพี่ประณตเอากุญแจสำรองให้ฉันหมดทุกดอกแล้ว"

เรียวมือรีบเก็บกำอย่างว่องไวเมื่อกวินตั้งท่าจะคว้าคืน ไม่สนใจประกายโทสะวาวโรจน์แม้แต่ในตอนที่เธอกระชับถือกระเป๋าเดินทางของตนแน่น ก่อนเดินเข้าห้องว่างตรงข้ามบันไดอย่างมั่นคงซ้ำยังมีว้ยหันกลับมาคลี่ยิ้มให้อีกฝ่ายจนตาหยี

"แย่น้อยนะที่เงินซื้อฉันไม่ได้ถ้าไม่มากพอ ยิ่งไงก็ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ...กวิน ตันติณรงค์!"

"โอ๊ย! ข้าอะ ทำไมตลกแบบนี้"

เสียงหัวเราะก้องดังทั่วโถงทางเรียกสายตาโดยรอบให้จับจ้องหญิงสาว

และชายร่างสูงที่มาด้วยกันทันที มลารินยิ้มขอโทษขอโพยพลางกระทุ้งศอกใส่อีกฝ่ายจนคนข้างสะดุ้งหน้าไปคึกคักให้ต้นคามิเลียใกล้กันแทน ขณะที่รีนรางของสายลมพัดมาจางๆ เมื่อทั้งสองก้าวออกจากเขตอาคารศิลปะแล้วเดินเลี้ยวเลียบทางเข้าริมถนนนอกเขตมหาวิทยาลัย ผ่านต้นไม้สูงเรียงรายกับกลิ่นอายชื่นๆ ของท้องฟ้าสีตะกั่วยามคล้อยบ่าย

"ตกลงอะไรกัน ช่วยละสิไม่ว่า" หญิงสาวบ่ปาก กลอกตานึกย้อนภาพเหตุการณ์เมื่อวานก่อนป่นอบ "เธอต้องเห็นสายตาดูเด็กนั้นชะก่อน อย่างกับเป็นศัตรูกับคนทั้งโลก"

"แสดงว่าจักรวาลหมุนเธอไปเจอเพื่อช่วยเค้าเลยนะเนี่ย ตั้งแต่เรื่องที่เคยคลั่งครวก่อนแล้ว" ฮวนยังคงหัวเราะคึกคัก

"อ้อเหอ อั้นก็แสดงว่าจักรวาลเองก็หมุนตามันมาทำให้ชีวิตฉันมีแต่เรื่องซวยๆ นะสิ"

มลารินไหวไหล่แสดงท่าที่ไม่อินังขังขอบ...ในเมื่อเธอคิดอย่างที่พูดจริงๆ

กวินคือความสลบซบซอนกึ่งๆ จะอหังการที่ยากจะเข้าใจในสายตาของหญิงสาว ภาพหวานเงินที่จางเห็นเป็นของไร้ค่ากับสีหน้าดูแคลนเมื่อเห็นเธอวิ่งลงไปเก็บธนบัตรยังฝังค้างอยู่ในหัว กระนั้นแผ่นหลังของเขายามพาตัวเองเดินกลับเข้าบ้านก็ยังมึะโอบางอย่างที่อานไม่ออกอยู่ และกับอาการเช่นนั้นก็กลายเป็นคำถามซึ่งค้างคาในใจว่าทำไมหนอ...ทำไมเด็กวัยเพียงสิบแปดจึงได้แตกร้างและเอาแต่ห่อพันตัวเองไว้กับความเกลียดชังถึงขนาดนี้

"แล้วนี่ได้ทำหน้าที่พี่เลี้ยงเด็กบ้างรึยัง"

ฮวนเอ่ยถามขณะที่ไฟอนุญาตข้ามถนนจากอีกฟากปรากฏพร้อมเสียงสัญญาณเร่งเร้า เรียกให้มลารินต้องรีบรุดขวาตามเพื่อนสนิทไปทั้งๆ ที่ปากยังไม่หยุด

"เมื่อวานตานั่นหนีออกไปเกือบทั้งคืน วันนี้เห็นมีเรียนช่วงบ่ายฉันเลย  
ทำข้าวเช้าทิ้งไว้ให้ก่อนมาเข้าคلاس"

"เหมือนซ้อมมีลูกเลยเนอะ"

"เป็นการเลี้ยงลูกที่เงินดีมาก บอกเลย"

หญิงสาวพยักหน้าหงึกหงักพลางปลงใจกับตัวเอง เธอไม่ได้มีความตั้งใจ  
จะไปจู้จ้านตามหาผลึกความลับอันคลุมเครือของเด็กหนุ่มเลยสักนิด...  
อย่างน้อยในเวลานั้นก็ยังไม่คิด หมายมาดของมาลารินยึดเพียงการ  
ปิดบังเรื่องของเกวราที่เก็บเงินจ่ายค่าเทอมเท่านั้น ทว่าจนแล้วจนรอดยามที่  
เธอมองย้อนกลับไปที่ยังไม่อาจให้คำตอบตัวเองได้ว่าความตั้งใจเดิมเหล่านั้น  
เปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไหร่ และรูปรอยของเรื่องราวผิดเพี้ยนไปขนาดนั้น  
ได้อย่างไร...

อาจจะเป็นตอนนั้นกระมัง...ตอนที่เธอผินหน้าหลบการปลิดร่วงของ  
ไปไม้แห่งกรอบแล้วบังเอิญเห็นรถสปอร์ตคันตาเยื้องกัน กับเจ้าของร่างสูง  
ที่มั่นใจนักหนาว่าคงกำลังนั่งเรียนอยู่ที่ไหนสักแห่งแต่กลับมามีปากฎตรงหน้า  
เขามองไม่เห็นเธอด้วยซ้ำตอนที่มาลารินริบผละจากเพื่อนรักแล้วพุ่งเข้าไป  
เกาะกระจกรถฝั่งที่นั่งข้างคนขับราวตุ๊กแก

"ทำไมไม่ไปเรียน!"

"เฮ้ย!"

เด็กหนุ่มมุกุทานด้วยความตกใจทันทีที่สบเข้ากับการปะทะของดวงตา  
วาวโรจน์ เขาลืมกตลือกรดด้วยซ้ำ และนั่นก็ทำให้มาลารินริบถือโอกาส  
เปิดประตูผางก่อนจะพบถุงช้อปปิ้งแบรนด์เนมสำหรับผู้หญิงระกะระกะ  
มากมายบนเบาะว่าง หญิงสาวหรีตาครุ่คิด กวาดมองออกไปก็เห็น  
ร่างแน่นน้อยของเกวราที่กำลังเดินอ้อนแอ้นเข้าร้านทำเล็บใกล้กัน แล้วพลัน  
ได้ให้แค้นหัวเราะออกมาเบาๆ โดยไม่รู้ตัว ขำนิดหน่อย แต่ดูนมากกว่า

"นี่โตดเรียนมาจับสาวเธอ"

"อย่ามายุ่ง จะไปไหนก็ไป" อีกฝ่ายมีสีหน้าต่อต้านชัดเจน อาจเพราะเตรียมใจตั้งรับคำพูดทำนองนี้อยู่แล้ว มาลารินจึงตอบรับคำใส่สงั้นด้วยการพาตัวเองเข้าไปนั่งบนเบาะข้างคนขับ ซ้ำยังหันไปเอ่ยกับอีกฝ่ายหน้าตาเฉย

"จะไปตีกรรกริก ไปส่งหน่อย" ว่าพลางก็มอมองนาฬิกาข้อมือ "เร็วๆ สิ เดี่ยวคลาสก็เริ่มก่อนหรอก"

"บ้าอะไรวะเนี่ย!"

กวินตั้งท่าโวยวาย ดวงตาสีเทาจับจ้องคนตรงหน้าราวกับอยากบีบคอเธอ ให้จบเรื่องไปเสีย ก่อนจะได้ให้ชะงักเมื่ออีกฝ่ายมองกลับมามีท่าทีไม่สะทสะทันทัน ด้วยแววตาไร้เล่ห์กลแตกต่างจากเมื่อครู่ มาลารินเลิกแสดงที่ทำยียวนแล้ว เปลี่ยนมากล่าวกับอีกฝ่ายอย่างจริงจังแทน

"ฉันถูกส่งมาให้ดูแลนาย จะให้ทำเป็นทองไม่รู้ร้อนทั้งๆ ที่เห็นนาย โดดเรียนต่อหน้าได้ไง"

เป็นเสียงสั้นแหวกกระจ้อยร่อย แวบขึ้นแล้วพลันจางหายกลับเข้าไปในดวงตาสีควันบุหรี ตอนที่เขานิ่งค้างไปครู่ขณะ ก่อนแค่นัยมึนหมยมาเหยียดดั้งเดิม

"ก็แค่ถูกจ้างมา อย่าทำเป็นพูดดีหน่อยเลย"

"เออ! เพราะถูกจ้างไงถึงต้องทำงานให้คุ้มค่าจ้าง" มาลารินสะบัดหน้าพริตหันไปกอดกระจกป้องปากบอกเพื่อนชาวโคลอมเบียในเสียงดัง "ไปก่อนนะฮวน มีงานด่วน"

ฮวนหรีตาเข้ามาพิจารณาเด็กหนุ่มครู่สั้นๆ ก่อนยิ้มกว้าง ทำปากขมุขขมิบแบบที่อ่านได้ว่า 'ยะ ยายแม่ลูกอ่อน' ก่อนจะโบกมือลากิ่งๆ ไล่พัลวัน แต่กลับเป็นเจ้าของร่างสูงเองที่กำลังหงุดหงิดแทบระเบิด กวินเดินลงจากรถ ปิดประตูตึงปังใหญ่ราวจะบอกเป็นนัยว่าเขาไม่มีอารมณ์มาเล่นสนุกกับใคร ทั้งสิ้น ก่อนเดินอ้อมมาอีกด้านหมายจะตึงกึ่งบังคับให้หญิงสาวซึ่งลูจี้

นำรำคาญเป็นหนักหนาออกไปให้พ้นๆ ทว่ากลับต้องคั่งค้างกว่าเดิมเมื่อมารินรีบพาตัวเองป็นไปนั่งฝั่งคนขับอย่างรวดเร็วพร้อมยิ้มที่กว้างกว่าเดิม

"ฉันยึดรถนายได้แล้ว"

"เฮ้ย! ออกมานะ"

เห็นชัดว่าการกระทำของเธอไม่ได้อยู่ในความคาดคิดของอีกฝ่าย คราวนี้กวีตลกใจจริงๆ แบบที่ไม่ทันได้ตั้งรับสักนิด โดยเฉพาะคำพูดประโยคต่อมาของเธอ

"ขึ้นรถเร็ว พี่สาวคนนี้จะพาไปส่งถึงหน้าห้องเรียนเอง" คนยึดพวงมาลัยว่าพลาดยกคิ้ว ซ้ำยังยื่นข้อต่อรองที่นั่ง่ายตายอย่างยิ่ง หากกลับนำรำคาญใจอยู่มากโข "ถ้าอยากได้กุญแจรถคืนก็ต้องรอนจนจบคลาส"

"นำรำคาญวะ"

"เออ รู้ตัว"

หญิงสาวพยักหน้าหงิกหงักอย่างเห็นพ้องและทำให้ความบาดหมางระงับไปอย่างง่ายดายเช่นนั้น เมื่อสุดท้ายเด็กหนุ่มที่ตกอยู่ในฐานะไร้ข้อต่อรองก็ยอมขึ้นรถด้วยท่าที่อันปราศจากความยินยอมอย่างสุดแสน ดวงตาสีเทาเบนมาทางมารินแวบสั้นๆ สาดประกายแข็งกร้าวพร้อมถ้อยคำสบถมากมายไหลวน สุดท้ายก็มีบทสรุปท่ามกลางความคิดขบถนับร้อยพันนั้นว่าจนแล้วจนรอดหญิงสาวก็ยังสามารถขับรถมาส่งเขา ประกบเดินขึ้นตึกยื่นรถกระทั่งก้าวเข้าห้องเรียน หรือแม้แต่ยามที่ลอบผินหน้าออกไปมองผ่านช่องกระจกเล็กๆ ตรงประตู ก็ยังเห็นยายบ้านำรำคาญนั้นนั่งยิ้มแฉ่งรออยู่ข้างนอกอย่างไม่เห็นที่ท่าจะลุกไปไหน

...และมันทำให้เขานึกถึงสตรีผู้หนึ่งในอดีตซึ่งเคยจูงมือเดินไปส่งโรงเรียนอนุบาลเมื่อนานมาแล้ว เป็นภาพผาดผ่าน กะปลกกะเปลี่ยเลื่อนรางเข้ามาในความทรงจำ แบบนี้เลย ยืนยิ้มมองเขาเดินเข้าโรงเรียนจนลับตาตั้งแต่ครั้งที่กวีนยังเป็นเพียงเด็กตัวเล็กๆ จิตใจดี และหวาดกลัวต่อโลกบ้าง นี้

...ใช่ บ้า บ้ากันให้หมด ทั้งยายนัน โลกใบนี้ และตัวเขาเอง

โพลีเพล็กซ์ท้ายเรือทอไอแดดอ่อนตอนที่คาบเรียนเสร็จสิ้น เด็กหนุ่มเพิ่งเดินออกจากห้องก่อนต้องชะงักทั้งที่ไม่ได้คาดหวังเมื่อเห็นว่ามารินยังคงนั่งอยู่ที่เดิมตรงนั้น ก้มหัวสับเงาเงงนงอยู่ในนิทราจนผมประบ่า ลุ่ยลงแทบไม่เหลือทรง หลับโดยไม่รับรู้ถึงสายตาของเพื่อนร่วมคลาสคนอื่นๆ ซึ่งทยอยเดินออกมาจนหมด บางคนหลุดขำ บางคนสลับมองระหว่างเขาและเธอราวสนใจใคร่รู้ก่อนจะรีบจากไปเมื่อเห็นดวงตาคู่คมจ้องกลับสุดท้ายนั้นก็เห็นเด็กหนุ่มเองนั่นแหละที่หันกลับมาพินิจคนตรงหน้า หนึ่งชั่วขณะปราศจากเหตุผล

แล้วก็เป็นอย่างอื่น โดยไม่ทันได้ตั้งตัว ภาพชุดของทิวสนฤดูใบไม้ผลิกับเนินหญ้ากว้างไกลในความทรงจำกระแวกกระแหงวัยเยาว์ก็ปรากฏอย่างไร้สาเหตุ รื่นๆ ขึ้นกับกลิ่นกำเนิดใหม่ของดินชื้นหอมมัน เป็นอายุไอสงบเย็นพร้อมลมระลอกหนึ่งวูบผ่าน แล้ววินก็พลันนึกถึงผู้หญิงคนหนึ่งอีกครั้งกับกลิ่นผมสีทองราวรวงข้าว และวงหน้าเลือนรางซึ่งเหลือไว้เพียงรอยยิ้มอ่อนหวาน เอื้อนเอ่ยเสียงแผ่วจาง

'...วินซ์...วินเซนต์...เด็กดีของแม่...'

ไอหมอกสลักสลัวเคลื่อนเข้าโอบล้อม พร้อมแว่วเสียงหัวเราะตลกคางค่อยๆ ห่างไกลออกไป...ออกไปสุดสายตา

กวินชะงัก มองเห็นครีมเมฆขยับบังแสงอัสดงจนกลายเป็นท้องฟ้าสีหม่นคร่ำด้านนอก และตระหนักขึ้นต่อนั่นเองว่าเขาเพิ่งจะถูกความทรงจำกัดกินอย่างที่เคยเป็นมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า...ความทรงจำแสนสุขวัยเยาว์ ก่อนจะถูกคนพวกนั้นกระชากทิ้งไม่เหลือดี

เด็กหนุ่มหันกลับมาพิจารณาคนตรงหน้าอีกครั้ง ภาพทุ่งหญ้าปลิดกว้างจางหาย เหลือแต่ตะกอนขุ่นซ้องอวลอล ก่อนที่รอยยิ้มจะเหยียดแผย

รู้จักกวิน ดันดินรงค์น้อยไปแล้ว...

และท่ามกลางความเงียบจนได้ยินแต่อากาศผิวแผ่วด้านนอก รุ่งสูงก็ค่อยๆ ยื่นมือไปคั่นกระเป๋าผ้าอยู่ยี่ราคาถูของคนที่หลับอย่างระมัดระวัง หยิบเอาทั้งกุญแจรถของตนกับกุญแจบ้านที่เธอภูมิใจนักหนาว่ามีทุกดอกออกมา เหลือบตากลับไปก็เห็นว่ามารินยังไม่รู้สึกตัวจนได้ให้กระตุกยืมขึ้นอีกครั้งก่อนกระซิบแผ่ว

"ช่วยไม่ได้ เธอเริ่มก่อนเองนะ"

กวินมองออกไปยังเงาเมฆครึ้มด้านนอก สายลมตึ๋งๆ หอบหนึ่งสะบัดแมกไม้ของฤดูกาลให้ระริกไหว พัดพาไอฝนหนักๆ ในอากาศราวร้องเตือนเมื่อเด็กหนุ่มมองกุญแจในมือตนอีกครั้ง ซึ่งใจครู่สั้นๆ โดยไม่รู้ว่ความลึกลับนั้นมาจากไหน ก่อนสุดท้ายจะกำแน่นพร้อมเดินจากไป

...ทิ้งร่างระหงให้หลับไหลไม่รู้เรื่องราวไว้เพียงลำพัง

ซ่า...

ฝนสายแรกสาดลงพอดีตอนที่กวินมาถึงบ้าน

เด็กหนุ่มลือกประตูแน่นหนาทันที เงามืดยามเย็นโรยตัวปกคลุมทั่วบริเวณและเขาเองก็ไม่ได้ใส่ใจจะเปิดไฟสักดวงตอนที่ตัวลงบนโซฟา ขณะมองผ่านกระจกไปยังแม็กโนเลียต้นใหญ่ในสวนหลังบ้านไหววบกลางท่าฝนจนดูคล้ายชายชราเงอะงะ แล้วฉับพลันนั่นเอง ไอ้อาการเฮงซวยบ้าง นั่นก็คืบลานเข้ามาทั้งที่ฟ้ายังไม่มืดดีด้วยซ้ำ

...อาการที่มักจะมีเกิดทุกครั้งยามมีฝนตกตอนกลางคืน อาจเพราะเมฆหนักๆ ทะมึนหม่นพวกนั้นกระมัง ไซ้ ไซ้แน่ๆ

เฮงซวยฉิบ

กวินหลับตา กลืนข่มมายาภาพในหัว มันเริ่มต้นด้วยหมอกจางๆ ที่ขดม้วนตัวอย่างอ้อยอิ่ง ปกคลุมไปทั่วก่อนคลายตัวลงระเรี่ยบนพื้น และ

ทำให้เม็ดเหงื่อผุดซึ่มยามรู้สึกคล้ายตนกลับไปเป็นเด็กชายตัวน้อยอีกครั้ง  
 วิ่งสะเปะสะปะหลงทางท่ามกลางม่านเงาของสถานที่แปลกหน้า ความมืด  
 ปกคลุมรอบกายแต่กลับคล้ายมีสายตาจับจ้องจากทุกทิศทาง กวินจำความกลัว  
 นั้นได้ เขาตะโกนหาแม่ แต่ไม่...ไม่มีเสียงตอบกลับมา แม่ไม่อยู่ ไม่มีใคร  
 อยู่ที่นั่น นอกจากเขาที่ล้มร่างลงในอาการหวาดผวาว่างเดียวตายกับบัพยุฝน  
 ไร้ปราณีข้างนอก ที่เอาแต่ร้องก้องราวโลกจะพัง เด็กชายสิ้นสะท้าน อาจ  
 ร้องให้ด้วยซ้ำถ้าจำไม่ผิด เขาไม่อยากจะถูกทิ้งเอาไว้ตรงนั้น กวินต้องการ  
 ความช่วยเหลือ ใครสักคน...ใครก็ได้

พลันหนึ่งร่างเรืองรองก็ปรากฏผ่านทางตาจากปลายโถงทาง เรือนผม  
 สีทองเป็นคลื่นพลิ้วในเงาสลักสลัวเรียกให้เด็กหลงทางได้มองจ้อง

...แม่!

เหมือนแม่ของเขามีผิดเพี้ยน กวินค่อยๆ ลุกขึ้นยืน สองขาขยับเดิน  
 สะดุดเท้าเล็กน้อย ตูบตูดเปิดกว่าจะบังคับตัวเองให้มั่นคงได้ จากกระซิบอย่าง  
 เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกลับกลายเป็นตะโกนร้องเรียก

แม่!

แต่แม่ไม่ได้หันมา เด็กชายเริ่มออกวิ่งไปยังร่างตรงหน้าพร้อมเสียงฟ้า  
 ค่ำรามไล่หลัง เขาไม่แม้แต่จะกะพริบตาด้วยซ้ำเพราะกลัวว่าภาพของแม่  
 จะสลายไปในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง ขณะที่บ้านหลังใหญ่กลับคล้ายค่อยๆ  
 บิดเบี้ยวรูปร่างกับเอาแต่จะส่งเสียงหัวเราะเยาะเขาจากทุกทิศทุกทาง

...แม่!

กวินร้องเรียกอีกครั้งก่อนได้ให้ชะงักค้าง เมื่อร่างนั้นพลันผลุบหาย  
 เข้าไปในประตูดำทะมึน พร้อมเสียงกรี๊ดร้องแหลมหู ก้องดัง โหยหวนลากยาว  
 กระชั้นขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเขาวิ่งตามเข้าไป...เข้าไปในความมืดอนธการนั้น...

พีบ!!

แสงไฟสว่างโไรต้งสติของเด็กหนุ่มกลับคืนทันที มันบาดจำเข้ามาใน



ดวงตาอย่างไม่ทันได้ตั้งรับจนทำให้เขาต้องขมวดคิ้วพลางยกมือป้อง เสียงลมฝนกลับมากะหน่ำซัดเจเนอร์อบกาย และรู้สึกได้ถึงเหงื่อซึมขึ้นกับลมหายใจหอบกระชั้นจนทำให้กวินต้องเป่าลมทางปาก ปลายนิ้วคล้ายจะเย็นและซาจากอาการเกร็งตึงไปทั้งตัว

"นั่งทำอะไรมึตๆ เนี่ย ทำไมไม่เปิดไฟ"

เสียงที่ไม่เอื่อยกยอมรับว่าคันทูเรียกกร่างสูงให้หันไปมองทันที มาลารินยืนอยู่ตรงนั้น เยื้องประตูหน้าบ้านข้างสวิตช์ไฟพลางใช้มือสาธยายเรื่องนัยยะของตนอย่างลวกๆ หมิงสาวคลายปมคิ้วตอนที่สบตากับเขาก่อนยิ้มกว้างอย่างเปิดเผย...ราวทุกสิ่งที่เกิดขึ้นคือเรื่องสามัญอย่างที่ลึสุด กระทั่งการที่เขาขโมยกุญแจและทิ้งเธอให้ตากฝนกลับบ้านคนเดียววันนี้ด้วย

"เข้ามาได้ไงวะ"

เด็กหนุ่มพึมพำ ครั้งนี้เขาประหลาดใจจริงๆ กับการปรากฏตัวของคนตรงหน้า กวินจำได้ชัดเจนว่าเขาหยิบทุกอย่างออกมาแล้วแน่ๆ

"อ้อ"

ราวกับอ่านใจออก คนถูกถามพลันซุกุญแจขึ้นหรา ซ้ำยังมีรอยยิ้มประกอบคำอธิบายโดยไม่ขาดตกบกพร่อง

"นายไม่รู้หรือกว่าฉันมีกุญแจสำรองไว้ก่ดอก แล้วซ่อนไว้ตรงไหนบ้าง"

เพียงเท่านั้นเจ้าของบ้านก็สับสนพริตใหญ่ขณะที่อีกฝ่ายกลับไม่คิดเอาความเรื่องถูกทิ้งตอนเผลอหลับ เธอมองข้ามอาการหงุดหงิดนั้นแล้วสาวเท้าเข้ามาใกล้พลางพินิจใบหน้าที่เขาอย่างละเอียด

"เป็นอะไรรีเปล่า หน้าซีดๆ"

มันเป็นคำถามเรียบง่ายธรรมดาสามัญอย่างที่ลึสุด แต่กลับทำให้คนฟังชะงักไปชั่วขณะ พร้อมสะเก็ดอารมณ์ขุ่นมัวประสมกระดากด้วยอัปจนท่าที่นานมากแล้วที่ไม่มีใครถามเขาเช่นนี้จนกระทั่งเด็กหนุ่มไม่รู้วิธีตอบ เกินครึ่งของสิ่งที่กวินได้รับตลอดชีวิตคือคำสั่ง ไม่ใช่คำถาม หน้าซำมันก็ไม่ใช่อุระ

งการอะไรของเธอด้วยซ้ำหากจะว่าไป ไหนจะเรื่องเมื่อตอนบ่ายนั้นอีก  
 วนวนนำรำคาญเสียทุกอย่าง ยายผู้หญิงจู้จี้จ้าน

"อย่ามายุ่ง" น้ำเสียงยามตอบของเด็กหนุ่มค่อนข้างกระด้าง

"หิวข้าวมั๊ย กินอะไรรึยัง"

มาลารินเพิกเฉยต่อท่าที่ต่อต้านนั้น เธอผละจากการก้มหน้าจ้องอีกฝ่าย  
 มาทำสะเอวเพื่อครุ่นคิดครุ่นสั้นๆ ก่อนจะเดินเข้าไปมั่งมั่งงาหาราหาของ  
 ในครัวพลางส่งเสียงบอกทั้งที่มีอังกั้นไม่หยุด

"ไม่มีของสดเลย กินมามาไปก่อนแล้วกันนะ"

"บอกว่าอย่ามายุ่ง! รำคาญ!"

กวินตะเบ็งเสียงตอบกลับอย่างหมดความอดทน เขาไม่ได้หันไปมอง  
 อีกฝ่ายด้วยซ้ำ ดวงตาสีเทาราวควันบุหรี่เบนไปจับจ้องเงาแม็กโนเลียที่  
 โอนเอนตามลมฝนด้านนอก ก่อนจะตกลงไปในช่องว่างของการครุ่นคิดเมื่อ  
 ตระหนักได้ว่าพายุเบื้องหน้ายังคงกระหน่ำซัดท่ามกลางความมืดเหมือนเมื่อครู่  
 ทว่าตอนนี้กลับมีบางอย่างแตกต่างออกไป...บ้านของเขาสว่างด้วยแสงไฟ  
 ไรซึ่งความเงิบบังนดังก่อนหน้า และหยุดเห็งอีกก็ค่อยๆ ระบายหายไปยังแล้ว  
 หากจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดหลงเหลือก็คงจะเป็นตะกอนขุนคลุกของความทรงจำ  
 เก่าๆ นั้นกระมัง แต่ความจริงมันก็ลอบหมุนอุตุลุดในหัวอย่างไม่หยุดพัก  
 เช่นนี้มานาน...นานเสียจนเขาหาจุดเริ่มต้นไม่เจอเสียแล้ว

แล้วในจังหวะเดินทางของความคิด พลันกลืนตั้มยำกุ้งหอมฉุยก็  
 อวลอบไปทั่วบ้าน ดึงสติของเด็กหนุ่มกลับคืนเมื่อเจ้าของร่างระหงยก  
 ชามบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปออกมาพร้อมรอยยิ้มกว้าง มาลารินวางมันอย่าง  
 ระมัดระวังบนโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟาพลางแจกแจงโดยไม่สนใจสีหน้าขมขื่นของ  
 อีกฝ่ายแม้แต่น้อย

"ร้อนนะ อย่าลืมเป่าด้วย"

"ก็บอกว่าไม่กิน"

ราวกับคาดเดาคำตอบเอาไว้แล้วล่วงหน้า หญิงสาวจึงเพียงพยักหน้า หงึกหงักด้วยท่าที่เป็ดรับ ก่อนเสนอเงื่อนไขแสนง่ายดายอย่างที่คงจะคิดมาตั้งแต่แรก

"ถ้านายยอมกิน ฉันก็จะกลับเข้าไปอยู่เฉยๆ ในห้องและไม่มาจ้ำจี้จ้ำไชอะไรอีกคืนนี้ แต่ถ้ายังต้องแฟงก็คงต้องทนลูกต้อนำรำคาญอีกนานเพราะฉันจะเกาะนายไม่ปล่อยเลย"

กวินเบนสายตาไปยังร่างที่ยังเปียกปอนของเธอครู่สั้นๆ ถึงอย่างนั้น เขาก็คงไม่คิดว่าลูกแก้วสีดำสนิททั้งสองข้างจะกำลังจับจ้องตนอย่างตรงไปตรงมาและนำพาภาพเมื่อครั้งที่เธอช่วยเขาจากการถูกรุมทำร้ายให้ผุดขึ้นในความทรงจำ แล้วสะกิดความรู้สึกบางอย่างที่แม้แต่เขาเองยังไม่เข้าใจก็ทำให้เด็กหนุ่มไม่หันมองคู่สนทนาอีก ร่างสูงเพียงปรายสายตาดอกไปไปยังสายฝนด้านนอกพลางเอ่ยราบเรียบ

"จะไปไหนก็ไป"

มาลารินกะพริบตาปริบ เธอเข้าใจความหมายโดยทันทีแต่ก็ยังมิวายกำชับว่า "อย่าลืมกินนะ" แล้วจึงค่อยทิ้งอีกฝ่ายไว้ตามลำพัง

...กระทั่งหญิงสาวเข้าห้องแล้วนั้นแหละที่เสียงตะเกียบกระทบชามค่อยดังก๊อกแก๊กขึ้น เจ้าของร่างระหงชะงัก เอียงคอฟังพร้อมส่ายหน้าระอาก่อนที่ดวงตาซึ่งถูกมองว่าธรรมดาหนักหนาจะพลันทอประกายครุ่นคิดจางราง...เมื่อนึกย้อนไปถึงท่าทางสิ้นเทาราวสัตว์บาดเจ็บ เสียงสะอื้นแผ่วเบาท่ามกลางสายฝนและความมืด กับถ้อยกระซิบคำเดิมซ้ำๆ ที่เธอได้ยินเขาเอ่ยโดยไม่รู้ตัว

...แม่...แม่

# บทที่ 4

แม้จะลอบเตรียมตั้งรับอยู่บ้าง แต่มาลารินก็ไม่เคยคิดเลยว่าเจตนาปกปิดโยงใยระหว่างกวิน เกวรา และพี่ประณตของตนจะจบลงรวดเร็วปานนั้น

นอกจากอาการแปลกๆ ในคืนวันฝนตกครั้งก่อน ระยะเวลาที่ผ่านมา กวินก็ถือว่าปกติดี และแม้จะยังมีท่าทางเบื่อบ่อยหญิงสาวเสียเต็มประดา ทว่าอย่างน้อยเขาก็ไม่ได้ขับไล่ไสส่งเธออีก ความพยายามจะขโมยกุญแจนั้นก็ด้วย มาลารินไม่รู้ว่เด็กหนุ่มล้มเลิกความตั้งใจจริงๆ หรือเพราะขี้เกียจหาว่าเธอซ่อนเอาไว้ตรงไหนบ้างกันแน่

อย่างไรก็ตาม งานในคาเฟ่ก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่อาจปล่อยมือแม้จะมีรายรับมันคงทุกเดือนแล้ว การทำกาแฟยังเป็นสิ่งที่หญิงสาวโปรดปราน เธอเสพติดความรู้สึกคล้ายถูกโอบล้อมด้วยกรุ่นกลิ่นแบบเฉพาะกับฟองอวลลวดลายต่างๆ และไหนจะรอยยิ้มละมุนละไมของประณตที่ทำให้มาลารินรู้สึกสงบใจ ซ้ำยังมักจะคอยปลอบขวัญวันอ่อนล้าหลังรบราภัยกับเด็กร้ายกาจคนนั้น โดยที่ชายหนุ่มเองไม่รู้ตัวสักนิดด้วย

ทำให้ใจให้เชื่อยากเหลือเกินว่าเป็นญาติกัน ให้บอกว่าเทวดากับซาตาน

ยังเป็นไปได้มากกว่า...

"ว่าไงลี โอเครีเปล่า"

เสียงทักตึงสติหญิงสาวกลับมายังเครื่องทำกาแฟตรงหน้า มาลารินหยุดเซ็ดหัวเป่าลมก่อนหันไปสบตากับประณตซึ่งยืนเยื้องกันพลางยิ้มแหย เธอมีวแต่คิดเรื่อยเปื่อยจนจับใจความอะไรไม่ได้เลย

"พื้ณตว่าไงนะคะ"

"โหยพื้ มันไม่ได้ฟังที่เราคุยกันเลยอะ" พื้ภพผลจากการเก็บแก้วมายูแยงทั้งเล่นทั้งหยอก แล้วได้ให้หัวเราะเอิ๊กอ้ากประเดี๋ยวนั้นเมื่อคนถูกแหยหันไปมองตาเขียว "ดูีดูมองเข้า หน้าดูอย่างกับหมา"

"กั๊ดเก้งเหมือนหมาด้วย ลองมัยพื้"

"พื้ณตดูมันดิ"

บทสนทนาไร้สาระกลายเป็นเรื่องคุ่นชินกันภายในร้านยามว่างจากลูกค้าอยู่แล้ว ประณตจึงเพียงขบขันโดยไม่มีที่ท่าจะเข้าไปห้ามจริงจัง ร่างสูงหันไปขยั้บกระถางใบเตยที่ใกล้จำศีลให้รับแสงแดดอ่อนจากหน้าต่างพลางเอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง

"เย็นนี้ภพชวนไปฉลองวันเกิด ลีสะตวกรีเปล่า"

"วันเกิดพื้ภพอีกตั้งสองอาทิตย์ไม่ใช่หรือคะ"

คนถูกชวนมุ่นคิ้ว แล้วจึงค่อยกระจ่างในคำอธิบายต่อมาจากเจ้าของงาน

"เพื่อนคนอื่นเค้าสะดวกกันวันนี้พื้พอดีนาคี้อีกอย่างพื้ประณตก็บอกว่าถ้าเป็นตอนเย็นก็สะดวกตลอด ตอนนี่แกเองก็ไม่ได้ไปทำงานเด็กเสิร์ฟนั่นแล้วด้วยนี่"

มาลารินโกลงหัวตามคำพูดของอีกฝ่าย เธอไม่ได้คิดเรื่องตัวเองด้วยซ้ำขณะที่ภพเอ่ย แต่กลับไล่เรียงไปถึงตารางเรียนของกวินแทน ลอบพยักหน้าหงิกหงักกับตัวเองเมื่อทบทวนได้ว่าพรุ่งนี้เขาจะว่างทั้งวันจึงไม่จำเป็นต้องตามจ้ำจี้จ้ำไชอะไรตอนกลางคืน ปล่อยทางนั้นเที่ยวบ้างก็

ไม่เป็นไรหรอก หักดิบไปเลยคงไม่ดี

แท้จริงแล้วเธอไม่อยากแข่งงวดกับเด็กหนุ่มเท่าใดนัก หากความประพฤติของเขาไม่ได้ตึกคะนองสุดโต่งเธอก็ยินดีจะมองข้าม หญิงสาวค้นพบว่าวินมีความอหังการแบบที่เกือบตกความไม่พอใจเพื่อย้อนทำร้ายอีกฝ่ายให้เจ็บกว่าเดิม อย่างเมื่อครั้งเธอบังคับให้เขาไปนั่งเรียนครานั้น เด็กหนุ่มก็เอาคืนด้วยการขโมยกุญแจเพื่อขังเธอให้ทุลักทุเลท่ามกลางสายฝน ใช่...ถ้าไม่คิดว่าแอบซ่อนกุญแจสำรองไว้ มลารินก็ไม่รู้ว่าเรื่องต่อจากนั้นจะเป็นอย่างไร

ตั้งนั้นถ้าวันนี้เธอไม่เข้าไปดูนายอะไรกับเขา อีกฝ่ายคงจะผ่อนคลายชั้นกระมัง...

ริมฝีปากอึมอึมพราย ยักคิ้วให้เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ทันที

"พี่ภพเลี้ยงปะ"

"แกเคยเห็นฉันชิ่งกับน้องกับน้องรีใจ"

อีกฝ่ายเท้าเอวด้วยท่าทางดูเฉียวทว่าไม่จริงจัง เรียกเสียงหัวเราะตลอดไปรงจากคนฟังจนเจ้าของร้านต้องหลบหันม้ายิ้มตามเงิบๆ ขณะที่เธอพยักหน้าหงึกหงักรับคำคู่สนทนาโดยไม่ทันสังเกตเห็นแม้แต่บ่อย

"จันไม่เมาไม่กลับเลยนะพี่"

บาร์ที่ภพเลือกอยู่ไม่ไกลจากเขตซีบีดีเท่าใดนัก เป็นตึกสีด้าสามชั้นในย่านซึ่งตึกคักยามค่ำคืน แยกโซนดื่มกินกับคลับเต้นชัตแจนทั้งยังมีบริเวณคาดฟ้าให้สังสรรค์ อย่างที่แม่มลารินจะไม่เคยมาที่นี่มาก่อนแต่ก็ไม่ได้รู้สึกเคอะเขินอะไร หญิงสาวค้นพบว่าการมองผู้คนท่ามกลางม่านเงาสลัววางสร้างความรู้สึกเพลิดเพลินประการหนึ่ง

เสียงหัวเราะผสมดนตรีพลุกพล่าน รอยน้ำตาของหัวใจเมามาย บางดวงวาววับผ่านหน้าเธอไป และทำให้หญิงสาวพลันวางโหวงอยู่ลึกๆ เมื่อตระหนักว่าร่างกายซึ่งเคลื่อนไหวตามจังหวะเพลงบรรเลงจิตของราตรีลวง

เหล่านั้न्दูจะลบลเลื่อนเรื่องราวแล้วไขว่คว้าเพียงมายาฝัน แม้รู้ดีว่า  
 ท้ายที่สุดทุกอย่างจะกลับสู่ความจริงเมื่ออย่างไร้

อาจเพราะเหตุนี้กระมังจึงมีคำว่าตี๋มเพื่อเมามา ย บางทีเราก้ไม่ไ้  
 ต้องการอะไรนอกจากเมามา เมาให้ล้ิม เมาให้เลือน...

สัมผัสเย็นจากขวดแก้วแตะแก้มเรียกดวงตาขาลับของเธอกลับมา  
 พร้อมสายลมเย็นที่พัดผ่านบาร์ตี๋มบนดาดฟ้า บริเวณซึ่งคนไม่พลุกพล่านนี้  
 ทำให้หญิงสาวมองเห็นรอยยิ้มของพี่ประณตสะท้อนแสงไฟสีส้มवलชัดเจน  
 อีกฝ่ายหัวเราะขบขันขึ้นเบาๆ ขณะยื่นเครื่องดื่มมาให้ แม้มาลารินจะ  
 ยิ้มแหยพลาจอ้อมแอ้มตอบ

"ลี้ค้ออ่อนนะคะ กินเหล้ากินเบียร์ไม่เก่ง"

"พี่รู้ เลยเอาแอปเปิ้ลไซเดอร์\* มาให้" ชายหนุ่มบอกพร้อมหันด้าน  
 ฉลากขวดเป็นการยืนยัน

คนค้ออ่อนรับขวดไซเดอร์มาจิบ กลืนฟองซาร์สหวานปะแล่มปน  
 เปรี้ยวเผื่อนๆ นั้นลงคอ ซ้ำยังเปลือทำปากจิบจิบ ก่อนพึมพำขอบคุณ  
 พี่ประณตซึ่งนั่งลงข้างกันตอนที่ลมประสมไ้อุ่นจากฮีตเตอร์เซยผ่าน เธอชอบ  
 อากาศเย็นแต่ไม่เป็นมิตรกับความเหน็บหนาว การนั่งใกล้เครื่องทำความร้อน  
 จึงชวนให้วางใจกว่าออกไปเกาะขอบระเบียงรับลม

หญิงสาวเบนสายตาออกไปมองทิวทัศน์ดาดฟ้าตึกอีกครั้้ง ระยับแสง  
 จากดวงไฟของเขตเมืองทอดยาวไกลลิบจรดรอยมีดดำซึ่งค่อยๆ กลืนหายไป  
 บริเวณระหว่างเงาภูเขาตะคุ่มสักแห่งที่เธอไม่รู้จักชื่อกับท้องฟ้าเบื้องบน

"พออากาศเริ่มหนาว วิวข้างบนนี้ดูแปลกตาอย่างไร้ไม่รู้"

เสียงทุ้มข้างกันเรียกความสนใจจากมาลารินอีกครั้้ง เธอไม่แน่ใจว่า  
 ชายหนุ่มชวนคุยหรือแค่รำพึง หากก็อดเอ่ยถามไ้

"พี่นตเคยมาร้านนี้ด้วยหรือคะ"

\* ไซเดอร์ คือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ผ่านกระบวนการหมักจากผลไม้

"อ้อ...อ้อ เกลเคยพามาอะ"

ประเด็นตอบเรียบง่าย ขณะที่คนฟังกลับรู้สึกเหมือนเพิ่งเหยียบกับระเบิดในดินแดนต้องห้ามจนแทบอยากกัตุลั่นเสียให้ตายประเดี๋ยวนั้น เธอลอบมองดวงตาซึ่งทอดเงาสีหม่นนั้นโดยไม่ได้ตั้งใจ ลังเลกับการสรรหาคำปลอบอย่างไรให้ดูแนบเนียน โดยไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายกลับสังเกตเห็นอาการทั้งหมดเช่นกัน

ประเด็นระบายยิ้มจางพลงเอ่ยต่อ

"ความจริงยังไงที่กับเกลก็ไปกันไม่รอดหรอก เราไม่มีอะไรเหมือนกันเลย ทั้งอายุ ทัศนคติ ความคิดความอ่าน" เขาหัวเราะอายๆ "ก็ต้องขบใจเค้าแหละที่ทำให้ชีวิตที่พอจะมีสีสันขึ้นมาบ้าง ถึงสุดท้ายจะรู้สึกเอะว่าสีพวกนั้นมันไม่เหมาะกับพี่เออะเลย"

ริ้วลมหนาวพัดเรือ่นผมสีปีกกาของเขาอย่างเหงๆ แล้วท่ามกลางความเงียบซึ่งร่วงหล่นโดยไร้สัญญาณเตือนนั่นเอง มาลาธินก็รู้สึกเหมือนอยากร้องไห้โดยไม่ทราบสาเหตุ ลักแห่งข้างใน... ลันนั้นขึ้นมาราวกับจะมองเห็นว่าโชคชะตาของเธอกับเขาถูกลิขิตมาในรูปรอยเดียวกัน... เพียงแต่หญิงสาวไม่รู้ว่าเรื่องราวของตนจะเกิดขึ้นหลังจากนั้น และจะผากระยสลิกยาวนานยิ่งกว่า

"พี่ณต..."

เธอรู้สึกว่าควรเอ่ยอะไรสักอย่าง อาจเป็นถ้อยคำชวนอีกทีมปลุกเร้า กำลังใจ หรือปลอบโยนอย่างอ่อนหวาน แต่ก็อับจนถ้อยคำแต่เพียงเท่านั้น สุดท้ายจึงปล่อยให้ความเงียบเป็นฝ่ายเอื้อนเอ่ยแทนตน

"เอ ภพหายไปไหนเนีย สงสัยลงไปเต้้นกับเพื่อนที่คลับข้างล่าง" ราวกับล่วงรู้ความคิด ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนเรื่องอย่างลั่นไหลแทน "เบื่อร์เปล่าสิอยากเต้้นบ้างมัย"

"ลืถนัดนั่งเฉยๆ มากกว่าอะ เต้้นไม่เก่ง" คนถูกชวนยิ้มแหย



"เหมือนพี่เลย"

ทั้งสองมองหน้ากันก่อนหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วหญิงสาวก็ตระหนกขึ้นมาได้ต่อนั่นเองว่าเธอไม่เคยแบ่งปันช่วงเวลาเช่นนี้กับประณตสองต่อสองมาก่อน ในอวลไอบอบอุ้นของเขามักมีบรรยากาศร้านกาแฟอันเรียบง่ายเป็นฉากหลังอยู่ตลอดเวลา ทว่าที่ประณตในคืนนี้กลับแตกต่างออกไป ชายหนุ่มมีรอยยิ้มท่ามกลางเสียงอึกทีกและระยับไฟเบื้องล่างซึ่งทอดยาวสุดลูกตา กระนั้นภายใต้ความสับสนวุ่นวายรอบกายก็กลับยิ่งทำให้ที่ประณตของเธอดูมันคงกว่าที่เคย

ความรู้สึกลับกุกกลางอกทำให้มาลารินยกขวดไซเดอร์ขึ้นดื่มอีกอีกใหญ่ เกาแก้มแก้กังหาเรื่องทำไปเรื่อย

"เราไปดูพี่ภพกันหน่อยมั้ยคะ ไม่ใช่ว่าไปเมาแ่ออยู่ไหนต่อไหนแล้ว"

"เอาสิ พี่ก็หวั่นๆ อยู่ กลัวว่าภพจะสนุกจนเลยเถิด"

เรียบง่ายเพียงเท่านั้น และเธอก็อาจจะแค่เดินสะดุดบันได หรือชนคนเมา หรือมีนิ้วเสียวเองจากการซัดไซเดอร์ไม่ยั้งเมื่อครู่ ทว่าท่ามกลางความน่าจะเป็นมากมายทั้งหลาย หญิงสาวกลับไม่คิดเลยว่าเมื่อทั้งสองเดินลงไปยังบริเวณคลับชั้นล่างซึ่งนอกจากจะเจอที่ภพเต้นแรงเต้นกากับกลุ่มเพื่อนตามที่คาดไว้ กลับยังมีชายหญิงอีกคู่ท่ามกลางสลัวแสงวูบไหวแบบซิดกันไม่นานควันราวติดค้างอยู่กับภาพฝันวนเวียน และทำให้ร่างสูงข้างเธอพลันชะงักค้าง ก่อนเปลือยพิมพ์ชื่อซึ่งทำให้มาลารินชาติกไปทั่วร่าง

"กวิน...เกอรา?"

ดวงตาเรียวยาวหันไปเขม่นมองตามประณตทันที

...แล้วเธอก็มองเห็น แสงสลัวกับเส้นไฟสีแดงหม่นปาดปายในฟลอร์เต้นนำพาผู้คนให้เคลื่อนไหวไปกับจังหวะเพลงละตินอันเร้าร้อน กวินยืนอยู่ตรงนั้นโดดเด่นท่ามกลางความไม่แน่นอนของค่ำคืน ราวเป็นคนของดินแดนปริศนาจากโลกคู่ขนานอีกฟากฝั่ง...เหมือนปีศาจซึ่งแฝงกลิ่นอยู่ในหมู่ผู้คน

และยังมีร่างอิมของเกวราเกี่ยวกับกายเคลียเคล้าอยู่ไม่ห่าง ดวงหน้างาม  
หลับตาพริ้ม ชัดเจนว่ากำลังบรรเจิดเปลิดเปลินอยู่กับแสงไฟและคนข้างกาย

มาลารินขยี้ตา จับจ้องเข้าไปในภาพความเคลื่อนไหวตรงหน้าจูนรู้สึก  
คล้ายจะวิ่งเวียนขึ้นมาตึงตึง ครั้นลอบเหลือบไปมองประณตก็เห็นเขา  
ยังชะงักค้างอยู่เช่นนั้น ซ้ำยังไม่อาจอ่านสีหน้าได้เลยว่ากำลังคิดอะไรอยู่

"พี่... ณฑคะ"

หญิงสาวแสวงสะกิดอย่างไม่รู้เรื่องราว หากก็โมโหตัวเองนิดหน่อย  
ที่น้ำเสียงแหลมสูงเกินพอดี

"นุ่นแน่นะพี่ภพ ดันอย่างกับโดนน้ำร้อนลวก"

ใช้เวลาสักพักประณตจึงผละสายตาจากทั้งสองและมองตามคำกล่าว  
ของเธอ ชัดเจนว่าคงตั้งใจจะเป็นมองไม่เห็นเช่นกัน

"ภพเมมาแล้ววีเปล่านะ"

"เดี๋ยวสิไปดูให้คะ พี่ณฑรตรงนี้แหละ"

มาลารินตั้งใจจะเป็นหน้าด่านปกป้องคนเป็นเจ้านายอย่างไม่ขาดตก  
บกพร่อง หญิงสาวพาตัวเองแทรกผ่านหลากหลายร่างซึ่งกำลังยกย้าย  
ตามเสียงดนตรีอย่างลื่นไหล หลบท่าเต้นสะเปะสะปะจนไปถึงร่างบิกบีบของ  
เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่และผองเพื่อนของเขา ก่อนสะกิดแขนยกแล้วบ้องปากเรียก  
แข่งกับเพลงอีกทีก็

"พี่ภพ! เมาริยาง!"

"ฮะ?"

"เมายัง! โอเคป่าว!"

หญิงสาวว่าพาลงทำมือโอเคเป็นเชิงถาม ขณะที่เจ้าของวันเกิดเพิ่งจะ  
เข้าใจความหมายพร้อมทำท่าทางแบบเดียวกันตอบกลับ ทั้งที่ยังไม่หยุด  
ออกสเต็ปสักจังหวะเดียว

มาลารินไม่ยากกวนเวลาคนกำลังสนุก เธอพยักหน้ารับหากก็มีวัย

เอ่ยย้า

"ลึกลับพี่ณตอยู่ชั้นตาดฟ้านะ ถ้าเมาก็ขึ้นไปหา อย่ายกตัวเอง"

"คร่ำบโหมม!"

ภพหัวเราะเอิ๊กอ้ากพร้อมยกนิ้วรับทราบเรียบริ้อย ขณะที่คนเป็นน้องไม่อาจเลือกทางใดได้อีกนอกจากพยักหน้าหงึกหงักกว้างใจ หมึงสาวหันหลังกลับไปเบียดขอทางออกอีกครั้งและเกือบจะไปถึงประณตอยู่แล้วตอนที่มือหนาของใครบางคนพลันคว้าแขนเธอไว้แน่น กระซากรังจันต้องหันกลับไปมองก่อนได้ให้สะดุ้งโหยง

...โดยไม่ได้ตั้งใจ เธอก็ร่วงหล่นลงไปใต้ม่านสีเทาราวควนบุหรี่ซึ่งจับจ้องโดยไร้สัมเสียง ท่ามกลางวูบไหวของแสงไฟราวภาพลวง แล้วมาลารินก็เพิ่งจะสังเกตเห็นนั่นเองว่าภายในดวงตาของกวินช่างแว้งว้าง ราวกับมรสุมหลงฤดูซึ่งสะบัดคว้างอย่างเดียวตายในจักรวาล มันดิ่ง ลึกลับ ไม่อาจสะท้อนอะไรได้เลยกระทั่งตัวเขาเอง...

"ตามมาทำไม"

เสียงห้าวของเด็กหนุ่มเรียกสติกลับคืนทันที เป็นเหตุให้หมึงสาวบิดแขนออกจากมือราวคิมีเหล็กนั้นอย่างนึกฉุน

"ไม่ได้ตาม"

"ไม่ได้ตามแล้วมาอยู่ที่นี่ได้ไง"

"...วิน"

เกวราเข้ามาเกาะแขนของอีกฝ่ายพลางใช้ดวงตากลมโตคู่่นั้นจ้องมายังเธอ พิจารณาตั้งแต่หัวจรดเท้าจนหมึงสาวเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าการแต่งตัวของเธอต้งสองช่างแตกต่างกัน มาลารินในเสื้อคอเต่าที่มืบทึบกับกางเกงยีนตัวหลวมโพรก กับเกวราในเดรสสั้นราวตุ๊กตาบาร์บี้ไม่มีอะไรเหมือนกันสักนิด เจ้าหล่อนดูจะพึงใจไม่น้อยกับข้อสังเกตนี้ หากก็ดูจะไม่ชอบใจนักที่คู่ควงของตนผละเข้ามาหาเธอ

"นี่มันเด็กเลิร์ฟที่มีปัญหาคนนั้นไม่ใช่หรอคะ เค้ากวนอะไรวินอีก"  
เสียงหวานแหลมคมพุ่งใส่กันไม่ไว้หน้า

เห็นชัดว่ากวินยังไม่ได้เล่าเรื่องที่เธอกลายเป็นคนดูแลให้อีกฝ่ายฟัง  
มาลารินจึงไม่คิดเอ่ยถึง เธอรีบสะบัดแขนอย่างแรงจนเป็นอิสระก่อนยกไหล่  
ชี้แจงด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"เรื่องบังเอิญนะคะ...ฉันมาทับพีระณต" ประโยคหลังตั้งใจเน้นย้ำกึ่ง  
จะให้สัญญาณเตือน

เกวราพลันนิ่งค้างขณะที่เด็กหนุ่มมุ่นคิ้วคล้ายจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง  
"เธอมากับใครนะ"

"เอาเหอะ จะเด่นจะดีอะไรก็ตามสบาย ไม่ต้องมาสนใจฉัน...แต่  
เอาไว้พอดีจ หน่อยแล้วกัน อย่าไปเมากจนมีเรื่องอีกล่ะ"

"พูดอะไรเนี่ย" สาวน้อยอีกคนเริ่มมีที่ท่าไม่พอใจ "คิดว่าตัวเอง  
เป็นใครถึงกล้ามาเจ้าก็เจ้าการ"

"เฮ้อ น่ารำคาญใช่ไหม ถึงได้บอกใจว่าวันนี้ไม่ต้องสนใจฉัน" คนโตนเหวี่ยง  
ระบายลมหายใจตอบอย่างใจเย็น

เพราะไม่อยากเสียเวลาไปกับการต่อล้อต่อเถียงที่ดูไม่สิ้นสุด จบคำ  
มาลารินก็หมุนตัวกลับไปหาประณตโดยไม่อึ้งขงชอบเด็กหนุ่มอย่างที่ปากว่า  
จริงๆ

ไม่...แม้กระทั่งหันกลับไปมองว่ามีประกายกรุ่นบางอย่างค่อยๆ พาดผ่าน  
แวตาคู่ นั้น เป็นระลอกคลื่นที่แม้แต่เจ้าตัวก็ยังไม่อาจอธิบายได้

...กวินรำคาญที่เธอเอาแต่วิ่งตามเขาราวไม่รู้เหน็ดรู้หน่ายก็จริง ทว่า  
การทำที่ราวกับปล่อยอิสระให้กันเช่นนี้ก็เป็นอย่างอื่นอีกเรื่องหนึ่ง...ที่แน่ๆ คือเขา  
ไม่ชอบ ทั้งสีหน้าปราศจากทุกขรือน น้ำเสียงเอื่อยเฉื่อยไร้แยะเส ทำสะบัดหน้า  
หันหลังกลับ...ทุกอย่าง เขาไม่ชอบทุกอย่าง อย่างที่ยายผู้หญิงบ้านนั้นเพิ่งจะ  
แสดงออกมา!

มาลารินลอบมองที่ประตูป็นระยะขณะเดินกลับขึ้นไปนั่งรับลมบนชั้นดาดฟ้าตามเดิม เจ้านายของเธอยังคงมีรอยยิ้มอ่อนๆ ระบายอยู่บนใบหน้าตลอดเวลา แต่หากจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเปลี่ยนไปก็คงเป็นเงาหม่นจางๆ ซึ่งลอบปรากฏอยู่ในดวงตาของเขา ท่ออ่อนระหว่างสับสนกับจวนใจ และทำให้คนลอบมองต้องสับตร้อนสับตรหนาวอยู่กับความกังวลอย่างไร้สัมเสียง และทำได้เพียงปล่อยให้ความเจ็บไหลผ่าน เธออยากเอ่ยคำพูดแต่ๆ ปลอบโยนชายหนุ่ม อาจจะถูกมาจากหนังสือหรือนิยายสักเล่ม ก็อบจะเค้นสมองออกมาได้แล้วด้วยซ้ำ ก่อนจะต้องชะงักงันเมื่อลู่อู้ง ร่วงสูงของเด็กหนุ่มก็เดินตามเข้ามา โดยมีเกวราซึ่งแสดงออกชัดเจนว่าไม่เต็มใจอย่างยิ่ง กำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งตามหลัง

"มาทำอะไรเนี่ย"

มาลารินอดตามด้วยความประหลาดใจที่จะฉุนฉุนเฉียว ไม่ได้ ทว่ากวินกลับไม่คิดตอบคำถามเธอ ร่วงสูงพาตัวเองนั่งลงตรงข้ามกัน ปรายตาเพียงผาดๆ พร้อมแสร้งยิ้มเยาะก่อนหันไปเอ่ยกับชายอีกคนแทน

"ไม่ยักรู้ว่าคุณอาจะมาเที่ยวที่แบบนี้ด้วย"

"คุณอาเหรอ..."

คราวนี้กลับเป็นเกวราที่เปลอทวนคำด้วยสีหน้าตื่นตะลึง ใบหน้าเนียนซีดลงอย่างรวดเร็ว หล่อนไม่ได้ถามหาคำอธิบายจากกวินด้วยซ้ำ ดวงตากลมโตเหลือบมองประตูปเพียงครู่สั้นๆ แว่วปริวิตกะเทาะผ่านปราการข้างใน ก่อนรีบเบนไปทางอื่นทันที กลับกลายเป็นเด็กหนุ่มต่างหากที่กล่าวต่ออย่างไม่สนใจใคร

"ผมลืมนะนำเธอ เกล นี่อาประตูป คุณอาของผมเอง"

ไอ้เด็ก...

หญิงสาวสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่ในใจคนเดียวท่ามกลางความพยายามกลบซ่อนท่าที่กระอักกระอ่วนของเกวรา รายนั้นหน้าซีดเผือดคล้ายจะล้ม

อยู่รอมร่อแล้ว

มาลารินยกขวดไซเดอร์ในมือขึ้นซดอีกๆ จนเกลี้ยง ปล่อยให้หัวลฟอง ชุลมุนพลุ่งพล่านลงท้องด้วยหวังจะกลบเสียงหัวใจครึกโครม ครั้นชำเลื่องไปเห็นว่าดวงตาสีเทาคู่นั้นกำลังจับจ้องตนอยู่ก็ได้ให้มุ่นคิ้วพร้อมจ้องกลับ หมายถึงตอบโต้แต่เพียงส่งตัง้น สายตาแบบนั้นหมายความว่าอย่างไร จะชุ่นเคื่องอะไรกันนักหนาในเมื่อคืนนี้เธอให้อิสระเขาเต็มที่แล้ว...

"วิน ดูวิวตรงนั้นสิคะ สวยมากเลย"

เกวราตัดสินใจทำลายบรรยากาศขม็งตึงด้วยการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา หล่อนลากแขนร่างสูงไปยังขอบระเบียงก่อนชี้ชวนดูระยับไฟเบื้องล่าง กัดกันเด็กหนุ่มออกจากความเป็นไปได้อันจะลุกลามถึงอดีตอย่างสุดความสามารถ และทิ้งให้มาลารินกับประณตถูกปกคลุมด้วยความเงิบไม้ดั้งเดิม

สายลมยามราตรีพลิ้วผ่านทั้งสองไปวูบสั้นๆ นำความเย็นเข้าซ่าแรก บรรยากาศหนักอึ้ง ก่อนที่ประณตจะค่อยๆ หันหน้ามาหาหญิงสาว ระบายลมหายใจอย่างคนที่ตกตะกอนความคิดกับจัดระเบียบอะไรต่อมิอะไรข้างใน เสร็จสิ้นแล้ว

"ลึ่วอยู่แล้วเธอว่าเกลกำลังคบกับวิน"

มันเป็นคำถามที่ไม่ได้คาดคั้นหรือเจือกระแสรวดราวประเภทใดเป็นพิเศษ หากกลับสร้างความรู้สึกลับอันยากจะตอบกลับหรือโกหกได้ คนถูกถามยิ้มแหย่น้ำเสียงของพี่ประณตบอกว่าเขาไม่ได้ต้องการคำตอบจากเธอ ฟองพรายจากไซเดอร์ในท้องยังผุดพล่านจนโลกของหญิงสาวเริ่มวูบไหว กระนั้นมาลารินก็ยังลอบผินหน้าไปพินิจท่าที่ฉอเลาะของเด็กสาวกับสายตาร้ายกาจสีเทาควันบุหรีที่เฝ้าแต่จะฉายแววหยามเหยียดกับเกลียดชังโลกทั้งใบนั้น ก่อนจะได้ให้ข้าพรีตออกมาเบาๆ ห้ามตัวเองไม่ได้ซำยั้งไร้สาเหตุ หันมาอีกครั้งก็เห็นแต่รอยยิ้มอบอุ่นของเจ้านายแบบที่ทำให้ผลอยิ้มตาม

"ถ้าลึเป็นเกวรา ลึจะเลือกพี่ณตแทนเด็กบ้านนั้น"

เสียงเอ่ยออกจะอ้อแอ้เล็กน้อยเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ มาลาริน พยักหน้าหงิกหงักยืนยันคำพูดราวจะย่ำว่าเป็นความจริงทุกประการ

"ยังไงก็ต้องพินตอยู่แล้ว...แต่เสียดายที่ลิไม่ใช่น้องเกล ลิไม่มีสิทธิ์เลือกแทนเค้า"

กล่าวจบก็เอนตัวไปตามทิศทางพระพายพัดผ่านราวจะไหลกลิ้งไปใน ระบายสายลม หญิงสาวหลับตา ปล่อยให้ปอยผมเคลี่ยคลอปรางแก้ม ได้เวียงฟ้ามีดสนิทกับแว่วเสียงบทเพลงของคนหลงทาง มาลารินไม่รู้ว่า ถ้อยคำของตนจะกลายเป็นผลึกติดค้าง และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชั่วขณะนั้น ประณตจะพึมพำตอบกลับมา...ด้วยถ้อยคำเบาหวิวซึ่งมีแต่เขาเท่านั้น ที่ได้ยิน

"แสดงว่าถ้าเลือกได้...ลิจะเลือกพี่เธอ"

# บทที่ 5

ปัจจุบัน

ประเทศไทย

ทันทีที่ประตูรั้วขนาดใหญ่เปิดอ้าจากระบบอัตโนมัติ รถยนต์คันหรูก็ทะยานเข้าสู่เขตบ้านต้นตีนติณรงค์ราวกับหอบพาด้วยแรงโทสะ ผ่านพื้นชั้นแฉะจากสายฝนไปจอดหน้าตัวตึก ก่อนที่ร่างสูงของกวิน ต้นตีนติณรงค์ ทายาทคนโตจะก้าวลงมาพร้อมประกายตาคมกริบแบบที่ไม่มีใครกล้าสบมองคู่่นั้น มีอหนาตั้งเนกไทให้คลาย ค้างไว้แต่เพียงหลวมๆ และสิ่งเดียวที่เขาทำต่อจากนั้นก็คือการยื่นมือ ช่มก๊ลิ้นลมหายใจหน่วงหนักอย่างเชื่องช้ากระทั่งดูสงบลง กับจงดจ้อรอดคอย รวเสื่อในเรือนพรางของพุ่มหญ้า เขารู้วิธีการ ลิบปีที่ผ่านมามีไม่ได้ผ่านไปโดยเสียเปล่ากับการบ่มเพาะเด็กแก้ววามคนหนึ่งให้กลายมาเป็นชายหนุ่มอย่างทุกวันนี้...

แล้วก็เป็นอย่างที่คาดไว้... ใช้เวลาไม่นานเลยตอนที่รถสปอร์ตสีขาวของกิริติขับตามเข้ามาเพียงเพื่อจะเห็นว่าคนเป็นที่กำลังยืนรอตนอยู่ เด็กหนุ่มผู้มักจะมีท่าทีสโตไลกับออกจะดูชื่อบริสุทธ์เป็นประจําจับจ้องกวินด้วยสายตาแห่งคำถามโดยไม่ปิดบัง ในระลอกบางอย่างก็ยังคงกระพือมาไหวด้วยโทสะ



อันหาได้ยากยิ่งอีกด้วย

"แกรู้จักกับผู้หญิงคนนั้นนานแค่ไหนแล้ว"

ผู้มีลำดับศักดิ์อย่างคนเกิดก่อนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มเหยียดเมื่อน้องชายเดินเข้ามาใกล้ ขณะที่กิริติกลับเปิดเผยความไร้เล่ห์เหลี่ยมออกมาอย่างง่ายดายด้วยการเริ่มขมวดคิ้วชัดเจน

"ผมสีต้องเป็นฝ่ายถามว่าพี่รู้จักคุณสีได้ยังไง"

"ฉันไม่จำเป็นต้องตอบแก"

คนถูกขยอว่าพลงไหวไหล่อ่างไร้แยะแสะ สร้างความขุ่นมัวให้ผั่งน้องชายจนต้องตอบโต้แบบเดียวกันบ้าง

"งั้นผมก็ไม่จำเป็นต้องตอบพี่เหมือนกันครับ"

"...กับผู้หญิงที่แก่กว่าเป็นสิบปี แถมยังมีลูกติดเนี่ยนะ"

ร่างสูงสาวเท้าเข้าใกล้คู่สนทนาซ้าๆ ขณะพิณิจมองเข้าไปในประกายตากระจ่างใสอย่างที่ไม่เคยถูกทำร้ายให้แตกร้าวลักครั้งในชีวิตคู่ นั้น ก่อนแค้นเสียงหัวเราะทั้งที่ไม่มีเรื่องใดให้ขำสักนิด

"แกไม่รู้อะไรเลยกิริติ...ไม่รู้อะไรแม้แต่อย่างเดียว"

ใช่...กิริติไม่รู้อะไรเลย เด็กคนนี้เกิดมาอย่างสมบูรณ์พร้อม ท่ามกลางความอบอุ่นซึ่งถูกจุนเจือไม่เคยขาดของทั้งพ่อ แม่ และย่า เขาคาดไม่ถึงถึงหรือกว่าโลกใบนี้มีนอูบาทว์บัตชบแค้ไหน และคงไม่คิดว่าใครต่อใครที่เดินพละ่านไปมาแทบจะชนกันบนท้องถนนนั้นก็ด้วย... ปลิ้นปล้อนตลบตะแลง กับเอาแต่จะฉีกเฉือนกันและกันอย่างไร้ความปราณีเมื่อมีโอกาส กิริติไม่รู้ดีกว่าฉากชีวิตดังงามที่เขาวางใจเหล่านั้นจะต้องพังครืนลงต่อหน้าต่อตาในสักวัน เพราะไม่มีอะไรเลยในโลกนี้ที่จะเป็นนิรันดร์... ทั้งผู้คน ความรัก หรือคำสัญญา...

"พี่วินหมายความว่าไง"

เด็กหนุ่มจ้องมองอีกฝ่ายพร้อมสีหน้ากังขา ขณะที่สายลมหอบหนึ่ง

พลันวูบผ่านสวนด้านหลังพัดเอาหยาดฝนคั่งค้างบนต้นไม้ใหญ่ให้พรูพร่าง  
ลงสู่พื้นเบื้องล่าง ทั้งเอาไว้แต่ยอดใบเปียกปอนกับเสียงซ่าๆ ต่อกันเป็นทอดๆ

"มีเรื่องอะไรที่ผมไม่รู้..."

"ตาดี"

บทสนทนาชะงักลงเพียงเท่านั้น เมื่อบริเวณโถงในบ้านพลันปรากฏ  
ร่างอวบอิมของสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งกำลังก้าวเดินอย่างแช่มช้อยเข้ามาหา  
ทั้งสอง ชะงักในท่าที่เล็กน้อยคล้ายสัมผัสถึงบรรยากาศหนักอึ้งบางอย่าง  
กระนั้นหล่อนก็พินิจกวินกับบุตรชายของตนต่ออีกชั่วขณะสั้นๆ ก่อนระบายยิ้ม  
ด้วยท่าทางใจดี

"มีอะไรกันรีเปล่าจ๊ะ"

ดวงตาสีเทาของชายผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดทางสายเลือดกับอีกฝ่าย  
พลันสลัดทิ้งห้วงอารมณ์ทั้งหมด แล้วกลับมาปกคลุมตนเองด้วยม่านเงา  
บางอย่างอีกครั้ง คลุมเครือ หากจะอ่านออก ก่อนกระตุกมุขปากในเสี้ยววินาที  
เมื่อเอ่ยตอบเสียงเรียบ

"ลองถามลูกชายคุณหน้าคูสิครับ"

เขากล่าวทั้งๆ ที่รู้ว่าคำพูดของตนจะสร้างหลุมพรางแห่งความสงสัย  
ลงในใจคนฟังอย่างไม่อาจเป็นอื่นไปได้ ก่อนจะสลับมองสองแม่ลูกเพียง  
แวบสั้นๆ แล้วเดินเข้าบ้านโดยไม่หันกลับมาอีก

กระทั่งเจ้าของร่างสูงเดินหายไปแล้วนั้นแหละ คุณนัยนาหรือที่กวิน  
เรียกอย่างห่างเหินว่า 'คุณน้า' จึงลอบมองประกายตาว่าวุ่นของบุตรชาย  
ก่อนตะเตาะเบาๆ ที่แขนเพื่อกระซิบถามอย่างอ่อนโยน

"ทะเลาะอะไรกันรีเปล่าลูก"

"...เปล่าชะ"

กิริยาไม่ได้สบตามารดาขณะตอบ และทั้งๆ ที่ไม่อยากยอมรับสำนึก  
ที่ว่าความจริงก็คือเขากำลังติดเข้าไปในกับดักแห่งความสงสัยซึ่งถูกวาง

กระจายอย่างยากจะหาทางเลี้ยงหลบ... ทั้งจากกวิน คุณมาลาริน หรือ  
แม้กระทั่งตัวเขาเอง...

เด็กชายศรัณย์เพิ่งจะทำการบ้านข้อสุดท้ายเสร็จพอดี ตอนที่ 'แม่ลี'  
ของเขาเดินเข้ามาในห้อง

หญิงสาวก้าวเดินเงิบเงิบเหมือนอย่างที่เป็นอยู่ประจำ เดี่ยวตาย  
คล้ายกับหอคลุมตัวเองจากโลกทั้งใบ และนานๆ ครั้งหรือถึงจะยอมหัวเราะ  
ออกมาบ้าง จนบางครั้งศรัณย์ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าแม่กำลังซำจริง ๆ หรือ  
ทำไปเพื่อไม่ให้ตัวเองลืมน่าวิธีหัวเราะต้องทำอะไรกันแน่ ถึงกระนั้นแม่ลี  
ของเขาก็น่าจะเป็นคนที่ใจดีที่สุดเสมอมา... เป็นแม่ผู้คอยเลี้ยงดูเขาอย่าง  
ไม่รู้ล้ารู้หน่ยตั้งแต่ลืมนตาเกิดจนถึงยามนี้... แต่เพียงผู้เดียว

ศรัณย์เก็บสมุดการบ้านใส่กระเป๋านักเรียน ก่อนจะรีบกระโดดแผล้วขึ้นไป  
บนเตียงโดยไม่ต้องให้บอกด้วยซ้ำ เพื่อจะได้ใช้ดวงตากกลมโตสีดำนุ่มนวล  
ซ่อนขึ้นจับจ้องมารดาอย่างน่าซึ้งพลางเอ่ยถาม

"คุณยายนอนแล้วหรือคะ"

มาลารินพยักหน้ารับ เธอหันไปมองโต๊ะที่ไม่มีสมุดการบ้านค้างคา  
ครู่สั้นๆ ขณะเอื้อมตัวไปปิดหน้าต่างบนหัวเตียง

"ทำการบ้านเสร็จหมดแล้วหรือรึน"

"เสร็จหมดแล้วครับ"

เด็กชายพยักหน้ารับอย่างกระตือรือร้น ก่อนเอนตัวลงนอนเพื่อรอให้  
แม่ห่มผ้าให้ นี่คือนเวลาที่ศรัณย์โปรดปรานที่สุด แม่ลีจะคลี่ผ้าห่มซึ่งถูก  
พับเก็บอย่างเรียบร้อยจากปลายเตียงขึ้นมาทาบทับลงบนอกเขาพอดีบอดี  
ก่อนจะจัดนู่นจัดนี่ไปรอบๆ เพื่อให้มั่นใจว่ามันจะคลุมตัวเขาไปตลอดคืน  
จนถึงเช้า และบางที... หากแกล้งหลับเร็วหน่อย ศรัณย์จะรู้ด้วยว่าแม่แอบ  
จุมพิตแผ่วเบาลงบนหัวของเขา ก่อนออกจากห้องไปอย่างเงิบงัน

ที่ว่าคืนนี้กลับแตกต่างออกไป เรื่องราวุ่นวายเมื่อตอนบ่ายแกยังคงติดค้างอยู่ในใจเด็กชาย ดังนั้นทันทีที่ผ้าห่มถูกวางทาบทับ ครันย์ก็คว้าเรียวมือของผู้เป็นมารตามากุมแน่น ขณะที่ดวงตาคูโตยังคงซ้อนขึ้นสบมองอีกฝ่ายด้วยความเป็นห่วงอย่างไม่ปิดบัง

"ยังเจ็บอยู่มั้ยะ"

เพียงเท่านั้น ไบหน้าอันคลุมเครือแววเฉยชอยู่เสมอของมารารินก็ระบายเงารางของความเอ็นดูออกมา หญิงสาวเอ้อมมือไปลูบเรือนผมเส้นเล็กดูสวยงามแผ่วเบาราวจะกล่อมฝันคนตรงหน้า แล้วเหลือบมองแผลที่เท้าของตนแวบสั้นๆ ก่อนตอบ

"ไม่เจ็บแล้ว" ริมฝีปากอ้อมยคมุมหยักขึ้นจาง "แผลแค่นี้เอง เต็มวันก็หาย"

อาจเพราะเป็นเด็ก คงจะอย่างนั้น ครันย์จึงเชื่อคำของมารดาโดยทันที ซ้ำยังแยมยิ้มวางใจ เด็กชายไม่คิดถามอะไรหรือกระทั่งว่าใครคือชายที่เข้ามาแสดงอาการเกี้ยวกราดคนนั้น เขาค่อยๆ หลับตาลงเชื่องช้าแล้วร่วงลงสู่ความว่างจากการถูกลูบเรือนผม ผลุบหายเข้าไปในลำนำความฝันสักเรื่องอย่างง่ายดาย ทั้งยังไม่เข้าใจตัวเองด้วยซ้ำว่าแท้จริงแล้ว 'ความเจ็บ' ที่ตนสื่อถึงไม่ใช่แผลเศษแก้วบาด... หากเป็นรวดราวบางอย่างข้างในซึ่งมักจะลึกลอบปรากฏผ่านแววตาในโมงยามที่แม่ของเขาไม่รู้ตัวต่างหาก

ครันย์ไม่รู้ หรือต่อให้รู้... ความเจ็บปวดที่หญิงสาวกำลังแบกรับก็ยังคงเกินกว่าที่เด็กวัยสิบขวบจะจินตนาการถึงอยู่ดี

ใช้เวลาต่ออีกสักพักกว่าจะแน่ใจว่าคนตัวเล็กวิ่งลงสู่นิทรานั้นแล้วจริงๆ มารารินจ้องมองไบหน้าเกลี้ยงเกลาชวนเอ็นดูของเด็กชายในความมืดต่ออีกชั่วครู่ก่อนจะค่อยผล่อออกจากห้อง ก้าวเดินผ่านเงาสลัวและส่งดเจียบของค่าคืนอย่างเดี๋ยวยายไปในบ้านซึ่งยังเหลือเพียงเธอที่ยังตื่น หญิงสาวทิ้งตัวลงบนเก้าอี้โยกริมหน้าต่างอย่างคนไร้เรียวแรง มองผ่านความมืดออกไปมีเพียงเงาจันทร์อ่างว่างซึ่งสาดกระทบรอยพันดอกไบชั้นชุ่มในสวน สายฝน

เมื่อตอนบ่ายทิ้งเอาไว้แต่หยดน้ำใสกระจ่างปลายยอด ระริกไหวจนแฉวงหนึ่ง ก็ดูราวกับต้นไม้กำลังรำไห่ หรือบางที...พวกมันอาจหลังน้ำตากันอยู่จริง ๆ ก็ได้

เมื่อว...

แม่อ้วนพาตัวเองเข้ามาดูใกล้กับเรือวขาของมารลินอย่างเชื่องช้า มันเหลือบดวงตาสุกสการวากับนวดราราคู่นั้นขึ้นมามองเธอครู่สั้นๆ ก่อน ผล่ออกไปเขตม้วนบนโซฟาเยื้องกันราวรู้วากำลังจะเกิดอะไรขึ้น

และมันก็เกิดขึ้นจริงๆ ตอนนั้นเอง เจกเช่นเคยเป็นตลอดสิบปีที่ผ่านมา โดยไร้สัมผัสเสียง ท่ามกลางมันเงาแสนเศร้าซึ่งไม่เคยมีใครรับรู้...มารลินก็ ร้องไห้ สั่นสะอื้นอย่างเงียบเชียบ ลมร้ายภายใต้แสงจันทร์ส่องกับหยาดหยด ความทรงจำพรูปร่างประดังประเด

สิ่งที่เคยเกิดขึ้น สิ่งที่เคยรู้สึก ความผิดพลาดและรอยน้ำตาร่วงหล่น ลงมาไม่ขาดดุดสายฝน

ใช้เวลาสักกระยะหนึ่งกว่าที่หญิงสาวจะสูดลมหายใจลึก เงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นว่าแม่อ้วนหลับตาลงไปแล้ว...แต่มันไม่ได้หลับหรอก เธอรู้ดี มันก็แค่ เบื่อจะมองมนุษย์หน้าโง่อย่างเธอร้องไห้ต่างหาก

ริมฝีปากอึมค้อยๆ ยิ้มหย่นขณะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา แสงจาก หน้าจอสีเหลี่ยมสาดสะท้อนให้หยดน้ำตาก็ยังไหลร่วงกลายเป็นสีอะคามาริน ตอนที่เธอกดโทรออก แล้วรอคอยกระทั่งปลายสายตอบรับ

"พีณต..." รสขมๆ ข้างในตีรีนจนต้องข่มกลั้นในครู่ขณะ "เค้าเจอลิแล้ว"

มารลินกระซิบแผ่วเจือก่อนสะอื้นจนสากเครือได้มันเงาสลัววางนั้น อย่างเดียวตาย...



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่  
<https://bit.ly/3iZO1C3>